

9^E JAARGANG N^O 38 — 6 DECEMBER 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
NZ. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

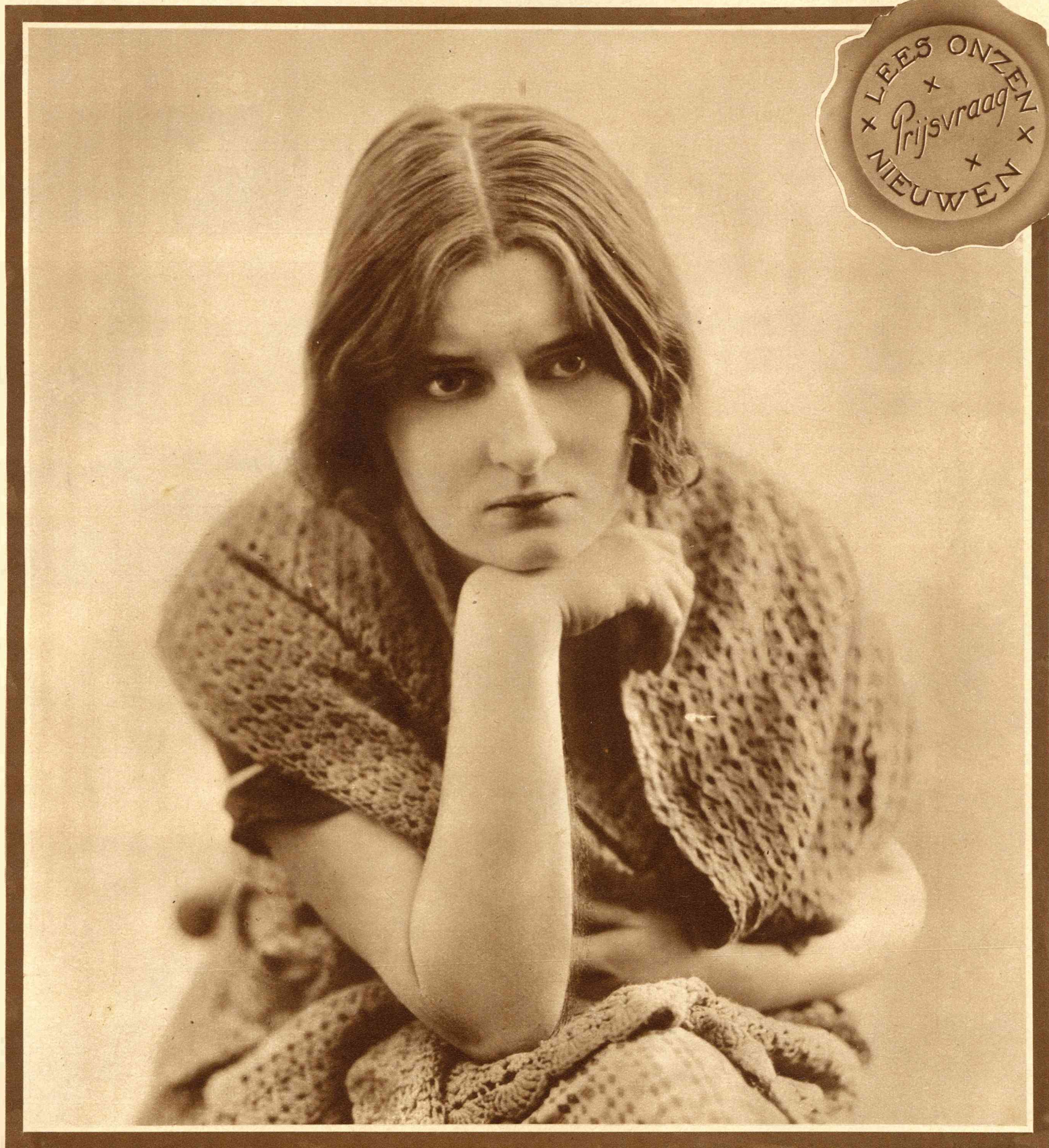
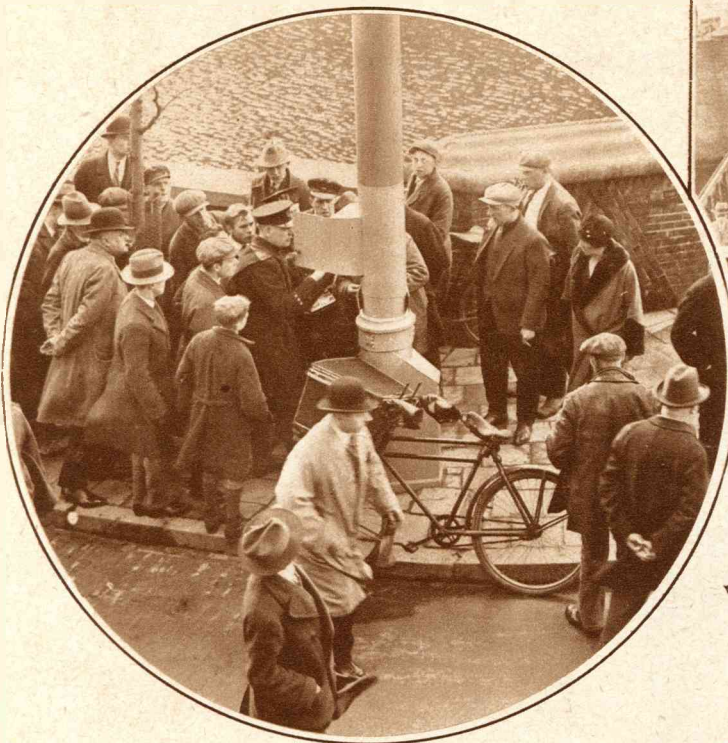


Foto Prinses.

De zangeres Jos. Schetzer, zooals zij optreedt voor de film in de rol van Leen, uit Boubert's „Zeemansvrouwen”, dat op het oogenblik door H. Kleinman voor de film wordt opgenomen. Vermoedelijk zal het niet zoo heel lang meer duren, of wij zullen deze nieuwe film in Amsterdam zien vertoonen.

Gemengd Nieuws

DE NIEUWE VERKEERSREGELING IN DE LEIDSCHESTRAAT TE AMSTERDAM. Door een door ingenieurs uitgedachte automatische schelinrichting heeft men getracht, het verkeer door deze overdrukke verkeersader in betere banen te leiden. Vooral op de spitsuren is dit meer dan noodig en is het tot nu toe bestaande stelsel absoluut onvoldoende. Hier reproduceeren we een foto van het doorgaand verkeer in de Leidschestraat bij deze nieuwe regeling op de brug aan de Keizersgracht.



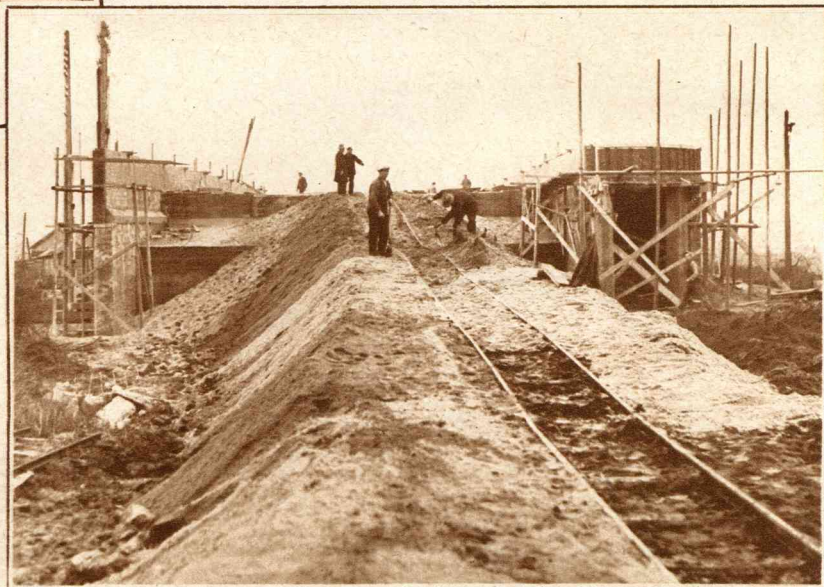
DE NIEUWE VERKEERSREGELING IN DE LEIDSCHESTRAAT — Hier zien we een Inspecteur van Politie die op de kruising Keizersgracht—Leidschestraat de automatische schelinrichting inschakelt.



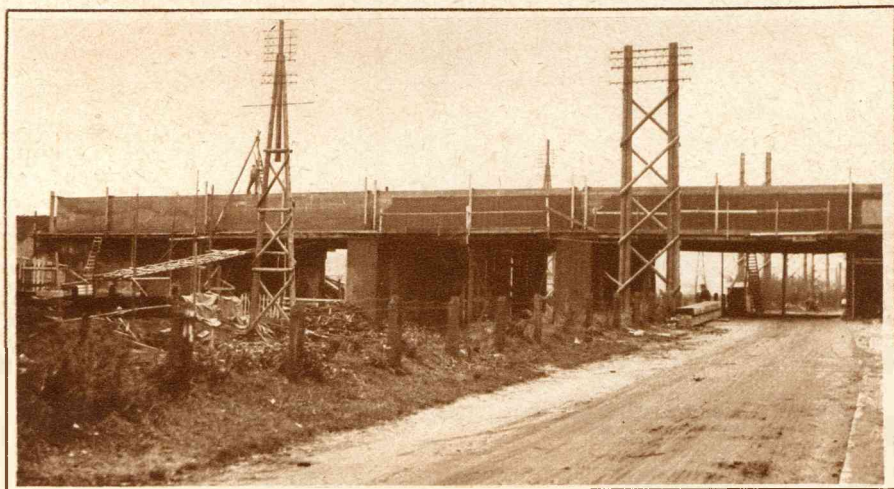
Onze stadgenoot de Heer Boom is eigenaar van dezen Boxerhond, die niet minder dan elf jongen ter wereld bracht. Moeder en kroost in blakenden welstand hierboven.



DE NIEUWE MARKTVERLICHTING OP HET AMSTERDAMSCH WATERLOOPLEIN. Door Wethouder De Miranda werd deze nieuwe verlichting ontstoken door inschakeling in het gebouw „Waterloo.” Een foto van dit plechtig gebeuren.



Het nieuwe viaduct aan den Lange Naarderweg te Hilversum nadert langzamerhand zijn voltooiing. Bovenstaande foto geeft een blik op den oprijt.



Het in aanbouw zijnde viaduct gezien vanaf den Lange Naarderweg te Hilversum



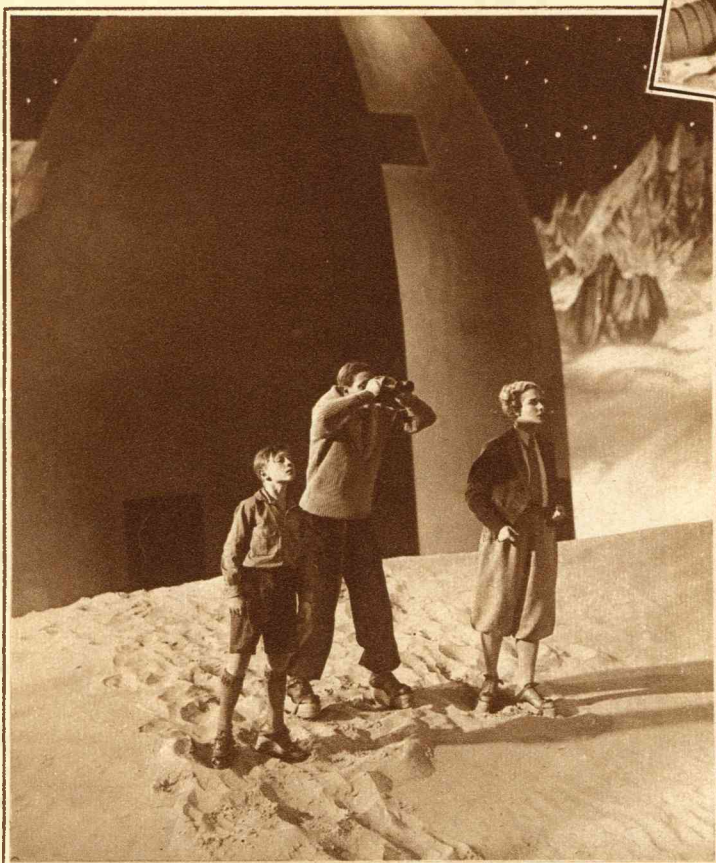
Gerda Maurus de hoofdpersoon.
door de tent op de maan.

DE MAANGODIN

In het Rembrandt Theater heeft men een aanvang gemaakt met de vertooning van de film „Frau im Mond”, een Fritz Lang-film der Ufa, gemaakt naar den gelijknamigen roman van Thea



Willy Fritsch,
Gerda Maurus en Fritz
Rasp in een scène op de maan.



Het kijken in die vreemde, wijde wereld. Het kleine ventje links is Gustl Starck Gstettenbaur.

„Je bent stapel idioot, Professor,” zegt Willy Fritz tot den professor Klaus Pohl, den z.g. uitvinder van den maankogel.





SCHELLINGWOUDE —
In de Oranjesluizen mist
onze fotograaf dit mooie
kiekje te verbaardigen van
de visschersschuiten, be-
mand met stoere Zuider-
zeevisschers.



NIEUWENDAM. Dorps-
huisjes, hoe bescheiden en
eenvoudig ook van opzet,
kunnen aan 't dorpsschoon
niet weinig bekoring ver-
schaffen, welke dikwerf op
bezoekers uit de stad een
treffenden indruk maakt.
Hierboven zien we een
troetel oude huisjes in het
mooie plaatsje Nieuwendam



DE ZUIDERZEE BIJ
HERFSTWEDER. Gezicht
op het zilberige zeevlak vanaf
den Ijdijk.

SCHELLINGWOUD-
DE. Herfstbeeld van
den Schellingwouderdijk



Snapshots uit Nieuwendam en Schellingwoude



SCHELLINGWOUDE. De Schellingwouderdijk aan de Zuiderzee.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Dat wil zeggen, je zult er vandoor gaan, zodra je het geld ontvangen hebt en zult mij volgens oude gewoonte aan mijn lot overlaten."

"Wees onbezorgd! Ik zal in ieder geval niet vroeger vertrekken, dan onvoorwaardelijk noodig is. Want dat men nu al verdenking tegen mij heeft, vrees ik niet. Ik meen mijn rol vandaag tamelijk goed te hebben gespeeld en zal mij ervoor wachten, om door een overhaaste vlucht eenige argwaan tegen mij te doen ontstaan."

"Je bent een kranige vrouw, Stella! En in dat opzicht moet men waarlijk achtung voor je voelen. Maar maakt het je niet bezorgd, dat men zich bij deze gelegenheid ook met jouw aangelegenheden zou kunnen gaan bemoeien?"

"Ik ben erop bedacht geweest, om zoo'n mogelijkheid te voorkomen, door de weetgierigheid der heeren ongevraagd te bevredigen. Aan de echtheid der legitimatie-papieren, die ik uit voorzorg meegenomen had, kon men toch volstrekt niet twifelen."

De kalme zekerheid van haar woorden had op den bezoeker blijkbaar een zeer kalmeerende uitwerking. Hij had weer lust tot schertsen. "Ik hoop, dat je niet bij vergissing verkeerde papieren meegenomen hebt, Stella?" zei hij glimlachend. "De zaak is dus toch niet zoo erg, als het mij in het eerste oogenblik voorkwam. — En het blijft er bij, dat ik morgen op reis ga?"

"Nee. In de veranderde omstandigheden wensch ik, dat het nog dezen avond gebeurt. Maar je zult Johannes slechts in tegenwoordigheid van een ambtenaar mogen spreken; denk je, dat je hem desondanks alles begrijpelijk zult kunnen maken?"

"Daarover heb ik volstrekt geen zorg. De handleiding, die de goede Malinowski ons indertijd daarvoor gegeven heeft, was even eenvoudig als veelbetekenend. Ook als wij slechts vijf minuten met elkaar kunnen spreken, zal hij alles vernemen, wat hij moet weten."

"Kom je voor je vertrek nog eens bij mij?"

"Als je het beveelt, Stella, zeer zeker! Je weet, dat ik altijd naar best vermogen heb getracht, iederen wensch van je te vervullen."

"Goed, ik verwacht je dus vanavond," antwoordde zij, zonder op den spottenden toon van zijn laatste woorden te letten. "En ga nu weg! Ik ben van alle avonturen van dezen morgen zoo vermoeid, dat ik een poosje wil gaan rusten. En het is bovendien beter, dat Elze je bij haar terugkomst niet meer hier vindt."

"Maar zou het niet veel verstandiger zijn, als wij naar een ander werelddeel zouden gaan, waar wij ons niet aan de politie behoeften te storen? Ik zou je dan nooit meer eenige reden tot klagen geven."

"En Johannes?" vroeg zij op een toon, die hem dadelijk van het vruchteloze zijner pogingen moest overtuigen. "Houd je mij waarlijk voor zoo laag, dat ik een vermogen van hem kon stelen en hem dan laf in den steek laten? Nee, het blijft bij hetgeen ik al vroeger gezegd heb. Zo lang zijn tijd nog niet om is, kan van ons vertrek naar het buitenland geen sprake zijn. Wij zouden ons daardoor nog meer in gevaar brengen."

Hij scheen weer met nieuwe beweringen te willen aankomen, maar zij gunde hem daarvoor geen tijd en spoorde hem tot vertrekken aan.

"Waarom zouden wij den tijd met nuttelooze praatjes verspillen? Ik moet nu alleen zijn, om erover na te denken, wat ik tegen Elze zal zeggen. Ik verwacht je dus een uur voor het vertrek van den trein — niet vroeger en niet later. Bonjour!"

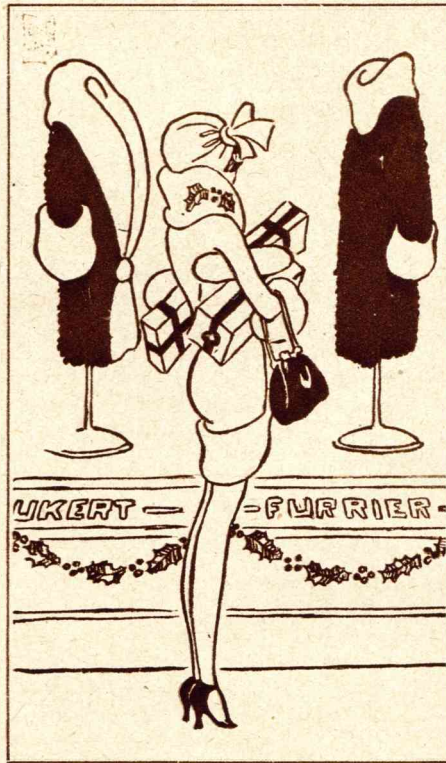
Zij had op een zeer beslist toon gesproken en gehoorzaam greep hij naar zijn hoed.

XIV

Nu, wat is er voor nieuws?" vroeg de hoofdcommissaris aan den commissaris Werner, „heeft het toeval, dat ons het portret van Beyer deed vinden, onze zaak al een eind verder gebracht?"

"Tot heden helaas niet, hoofdcommissaris. De uitslag van het door mij gedane onderzoek was veeleer zeer karig. Eerst ben ik bij den belastingontvanger geweest, wiens vrouw de kwitantie tijdens de afwezigheid van haar man aan een onbekende had afgegeven. Zij kon zich het uiterlijk van dezen man volstrekt niet meer herinneren, en dat is begrijpelijk, omdat daar dagelijks menschen komen, om hun belasting te betalen. Den man, dien het portret voorstelt, meent zij echter

Fanny Flapuit zegt:



Menig man is geruïneerd door slechts één Sint Nicolaas-cadeau te koop.

nooit in haar leven gezien te hebben. De ontvanger zelf herkende de gelijkenis van den overleden Beyer met het portret dadelijk. Hij had meermalen met dezen te doen gehad, omdat hij zich in ongunstige omstandigheden bevond en altijd herhaaldelijk gemaand moest worden, voordat hij betaalde. Ook de kwitantie voor het betreffende kwartaal heeft de ambtenaar volgens zijn dagboek tweemaal vóór de betaling tevergeefs aan Beyer voorgelegd; bij het tweede bezoek heeft hij hem toen de gebruikelijke „waarschuwing” overhandigd, dezelfde, die de man later vertoonde, toen hij bij de vrouw kwam, om de achterstallige betaling te voldoen — juist twaalf maanden, nadat Beyer volgens het doodsbriefje gestorven was. In het dagboek van den belastingontvanger stonden nog betreffende deze zaak de volgende opgaven: „Beyer vertrokken, onbekend waarheen.” Eenige dagen later: „Weer aangemeld Mathiasstraat 17”, en andermaal een week later: „Ziek geworden — bevindt zich in het hospitaal der Barmhartige Broeders.” Dat is alles."

"De geschiedenis is dus nog even duister als tevoren. — En de opkoper uit de Guldenradstraat? — U hebt hem het portret toch ook voorgehouden?"

"Ja zeker. Hij herhaalde, dat hij den verkoper van het horloge wegens de slechte verlichting slechts onduidelijk had gezien, maar hij meende desondanks zeer beslist te kunnen verzekeren, dat hij volstrekt niet op den man van het portret had geleken."

"Dat wil ik wel gelooven, want deze man lag

immers al lang in het graf. Het portret zal ons vermoedelijk zeer weinig helpen, maar wij zullen het desondanks laten vermenigvuldigen. — Nog nieuws over mevrouw Deloria?"

"Ja. Een bericht van Rupp, aan wien met Henkel samen haar bespieding werd opgedragen. Zij heeft gisteren in den loop van den namiddag tweemaal het bezoek ontvangen van een man, die iederen keer ongeveer een uur bij haar bleef. Bij zijn tweede komst bracht hij een reistasch mee, en Rupp achtte zich verplicht, hem bij het verlaten van het huis onopgemerkt te volgen."

"En verder?"

"Volgens 'n korte mededeeling, die hij hierheen stuurde, heeft Rupp bemerkt, dat de onbekende aan het Opper-Silezische station 'n spoorkaartje naar Posen nam. Hij heeft toen hetzelfde gedaan en is met hem samen vertrokken. Verdere berichten van hem zijn niet gekomen."

"Nu, wij zullen hopen, dat hij dit spoor niet tevergeefs is nagegaan. Hij is een degelijk man en als er iets te achterhalen is, zal het hem nauwelijks kunnen ontgaan. — Hebt u anders nog iets voor mij?"

"Nee, hoofdcommissaris!"

Met een vriendelijk gebaar ten afscheid werd de commissaris ontslagen. De hoofdcommissaris nam echter zuchtend nogmaals het krantenartikel ter hand, waarin het ongeduld en de ontstemming van het publiek over de vruchteloosheid van het onderzoek der politie in de moordzaak Abt in tamelijk scherpe woorden werd uitgesproken."

"Als een van deze heeren toch maar eens wilde aantoonen, hoe het beter gedaan kon worden! Nu, wij moeten ons maar troosten met het bewustzijn, alles te hebben gedaan, wat wij konden."

Den volgende morgen vroeg verscheen Werner met een brief in zijn hand bij den hoofdcommissaris. Deze was geadresseerd aan het „Hoofd der criminele politie" en per expresse bezorgd. Lintwist scheurde de envelop open en keek naar de onderteekening.

"Van Rupp!" zei hij. "Nu ben ik toch nieuwsgierig."

Maar toen hij den brief gelezen had, schudde hij onvoldaan zijn hoofd.

"Helaas niets bijzonders!" zei hij tegen den in spanning wachtenden ambtenaar. „Luister eens, wat Rupp uit Insterburg bericht:"

"De man, dien ik ben nagegaan, is, zooals ik dadelijk wil melden, een zekere Hubner. Nadat wij van Breslau den heelen nacht doorgespoord hadden, verliet hij te Insterburg den trein en begaf zich naar het hotel Koningshuis, om daar een kamer te nemen. Hij zei tegen den oberkellner, dat hij meerdere dagen dacht te blijven. Na het ontbijt ging hij uit, en ik bemerkte, dat hij regelrecht den weg naar het hier zijnde tuchthuis opging, waar hij toegang kreeg en ongeveer een half uur bleef. Na zijn terugkomst in het hotel liet hij zich briefpapier geven en begon te schrijven. Omdat ik nu tamelijk zeker van hem was, begaf ik mij naar het tuchthuis, stelde mij daar voor en vroeg om inlichtingen over den door ons nageganen man. Alles wat ik te hooren kreeg, was, dat hij Hubner heette en zich als bloedverwant van een zekeren Malinowski bekend had gemaakt, die in het tuchthuis wegens ernstige valsheid in geschrifte twee jaar moest doorbrengen. Een uittreksel uit de gerechtelijke akten van dezen Malinowski, in zooverre die hier aanwezig waren, voeg ik hierbij. Hubner vroeg om een gesprek met den gevangene, wat in tegenwoordigheid van den gevangenebewaarder plaats had en hoogstens tien minuten heeft geduurd. Volgens de verklaring van den gevangenebewaarder helaas niet onthouden. — Bij mijn terugkomst in het hotel vond ik Hubner aan de gemeenschappelijke tafel, waar hij veel wijn dronk, zeer spraakzaam was en de overige gasten vermaakte met allerlei grappen. Volgens zijn verhalen moet hij groote reizen hebben gemaakt en lang in Argentinië zijn

geweest. Als er geen tegenbevel komt, blijf ik hem voorloepig nog in het oog houden."

"Dan volgt hier een uittreksel uit de akten van den gevangene Malinowski," ging de hoofdcommissaris voort. „Hij is in het Oost-Pruisische dorp Ragnit geboren, had vroeger een barnsteenvisscherij en heeft daarna in Memel, waar hij zoogenaamd als rentenier woonde, allerlei tamelijk duistere speculatieve zaken gedaan. Hij was getrouwd en had twee kinderen, die intusschen evenzoo als zijn vrouw al jaren geleden gestorven zijn. In het vorige jaar werd hij wegens woeker en valsheid in geschrifte tot twee jaar tuchthuisstraf veroordeeld. Hij vroeg herziening van het proces aan en vond toen gelegenheid, om uit de gevangenis te ontvluchten, zonder dat zijn hernieuwde gevangenneming gelukte. Zijn vermogen, dat zeer groot is, werd dientengevolge in beslag genomen en de rechtbank vaardigde andermaal een bevel tot zijn gevangenneming uit. Voor eenige maanden meldde hij zich vrijwillig te Insterburg aan voor het ondergaan van zijn straf, om weer in het bezit van zijn vermogen te komen. Hij heeft zich tot nu toe onberispelijk gedragen."

"Dat is zeker zeer weinig," zei de hoofdcommissaris. „Maar misschien komt Rupp nog meer op het spoor. En in ieder geval is die mevrouw Deloria, die zulke bedenkelijke relaties heeft, geen geheel onschuldige en onverdachte vrouw."

"Dat dunkt mij ook, en wij zullen verstandig doen, door haar niet meer uit het oog te verliezen. Is er iets nieuws over haar bericht?"

"Nee. Zij heeft sedert het vertrek van Hubner verder geen bezoek ontvangen en voor zoover tot heden achterhaald kon worden, gaat zij hier in Breslau ook met niemand om. Sedert korten tijd heeft zij een jong meisje bij zich genomen, een meisje, dat door een krantenbericht over een aanval van bewusteloosheid, haar aandacht had getrokken. Dat meisje is van goede afkomst en schijnt zeer onverdacht te zijn. Maar daar is Rupp immers in eigen persoon."

De genoemde ambtenaar was inderdaad tot groote verbazing der twee heeren de kamer binnengekomen. Hij zag er afgemat uit, zooals iemand, die sedert langen tijd weinig of heel niet heeft geslapen.

"Ja, hier ben ik, hoofdcommissaris — vlugger dan ik zelf had verwacht. Mijn brief is toch al aangekomen?"

"Ja zeker. Hebt u nog iets anders achterhaald?"

"Niet veel. Ik had mijn verslag juist gesloten, toen ik bemerkte, dat Hubner zich gereedmaakte om met zijn reistasch het hotel te verlaten. Natuurlijk liep ik hem dadelijk achterna en wij spoorden weer naar Breslau terug. Van het station ging hij eerst naar een hotel in de Boetelingenstraat, bleef daar echter slechts eenige minuten, om zijn bagage af te geven en zette toen zijn weg voort, waarvan het doel weer de woning van mevrouw Deloria was. Ik kon hem daar voor een verdere bespieding overlaten aan mijn collega Henkel en mij toen weer naar genoemd hotel begeven om voorzichtig eenige inlichtingen in te winnen. Hij is daar voor vier dagen ingekwartierd en heeft zich als handelsreiziger Hubner uit Berlijn in het vreemdelingenboek ingeschreven. — Daarmee is mijn verslag afgelopen en ik verzoek om een verlof van vier en twintig uur, omdat ik mij doodop gevoel. Ook Henkel laat den hoofdcommissaris om steun van een collega verzoeken."

"Beide verzoeken worden natuurlijk toegestaan. U hebt dien rustdag eerlijk verdiend en het zou mij ook ter wille van u aangenaam zijn, als uw spoor ons tot een goed doel bracht."

Toen Rupp met een woord van dank vertrokken was, wendde de heer Lintwist zich met een vragend gezicht tot den commissaris. „Nu, Werner? Wat zegt u daarvan? Wij zullen dezen mijnheer Hubner toch eens meer van nabij moeten bekijken."

"Zeer zeker, en ik zal mij dadelijk daarmee bezig houden. De relatie tusschen mevrouw Deloria en dien Malinowski interesseert mij ten zeerste. Of er echter eenige samenhang met de moordzaak Abt bestaat, komt mij na de nu ontvangen inlichtingen toch zeer twijfelachtig voor."

"Ik kan dien natuurlijk ook niet bemerken. Maar wij mogen geen enkele omstandigheid, al schijnt die ook nog zoo gering, onopgemerkt laten. Nu, dat behoeft ik immers niet tegen u te zeggen; bij u is de zaak in goede handen. Met den graanhandelaar Krauze blijft u toch voortdurend in verbinding?"

"Zeker, hoofdcommissaris. Die man is immers de eenige, bij wien men betrouwbare inlichtingen over de vermoorde vrouw kan inwinnen. En hij legt een voor ons zeer nuttigen ijver aan den dag. Wij kunnen in alle opzichten op hem rekenen, en ik acht het niet onmogelijk, dat hij ons nog zeer belangrijke diensten zal bewijzen, des te meer, omdat hij over een niet gewone scherpzinnigheid schijnt te beschikken."

"Dezen indruk heb ik eveneens van hem gekregen. Laat u tegen hem zeggen, dat het mij aangenaam zou zijn, als hij bij gelegenheid weer eens bij mij wilde komen."

XV

Sedert het uur, waarin de onaangename vreemdeling met de brutale oogen en de groote witte roofdierhanden voor den eersten keer de woning van haar weldoenster had bezocht, was het weldadig gevoel van rust, dat de vrede van het nieuwe

De Watermolen

*

Het ruischt en bruist en spat in het rond:

Het mielt en het wentelt.

Het knarst en het knerst.

En de machtige raderen beukt er zoo mild

Het water,

Dat moedend in schuimplokken berst.

In 't molenhuis klinkt er gebrom en gegons

Van riemen, die pijlsnel

Daar snorren in 't rond,

Van de schurende steenen, vergruizend 't graan

Tot poeder,

Tot stof, van een vruchtbaren grond.

J. HARTMAN.

tehuis haar in de eerste dagen had gegeven, weer geheel verdwenen. Zij leefde in een voortdurenden angst voor de komst van dezen man, en omdat zij uit teergevoeligheid steeds erop bedacht was, om dezen angst te verbergen, gaf dit ook aan haar gedrag tegenover mevrouw Deloria iets gedwongens en terughoudends, dat noodzakelijk het aangename van haar samenzijn moest verminderen.

En dan was het immers ook zeker te vergeven, als haar verlangende gedachten nu voortdurend met dengene bezig waren, aan wien haar jong hart nu eenmaal toebehoorde. Iederen dag herinnerde zij zich honderdmaal de woorden, die hij bij hun laatste ontmoeting had gesproken. Zij genoot nog bij de gedachte aan zijn vurige liefdesverklaring, maar dan dacht zij weer met angst en zorg aan de raadselachtige woorden over de ramp, die hem bedreigde.

Zij plaagde haar hersenen, om den aard van het onbekende gevaar te raden, en hoe vruchtelloozer haar gepeins moest blijven, des te meer werden in haar verbeelding de ongelukken vergroot, die den geliefde moesten overkomen. Hoe gelukkig zou zij geweest zijn, als zij eenig levensteeken van hem had ontvangen, als zij hem slechts een enkelen keer had mogen zien, zelfs al had zij hem niet kunnen spreken. Maar de eerstvolgende dagen gingen voorbij, zonder haar een bericht van hem te brengen, en zij had bij haar voortdurend samenzijn met mevrouw Deloria, dat haar voor het eerst als gevangenschap voorkwam, geen kans, om iets voor de vervulling van haar wenschen te doen.

Een korten tijd had het den schijn gehad, alsof de gevoelens voor haar weldoenster verkoeld waren. Mevrouw Deloria gedroeg zich onstemd, humeurig en stil, al werd haar manier van doen tegenover Elze nooit echt onvriendelijk. Maar toen kwam er weer een onverwachte verandering in haar handelwijze. En die overmatige hartelijkheid kwam Elze haast nog onaangener voor dan die evenmin gegronde koelheid.

In het schemeruurtje, dat mevrouw Deloria bij voorkeur koos voor gevoelvolle uitstortingen van haar hart, zaten zij samen in de huiskamer, en

nadat de vroegere kunstrijdster Elze meermalen had verzekerd, hoezeer zij haar ondanks den korten duur van haar vriendschap reeds genegen was en hoe vast zij zich had voorgenomen haar geluk te verzekeren, zei ze met een smartelijken zucht: „De hemel weet weliswaar, of ik daartoe in staat zal zijn. Ik vrees, dat die voortdurende zorgen en kwellingen mijn gezondheid voor den tijd zullen ondermijnen en ik heb helaas niemand op de heele wereld, aan wien ik mijn vertrouwen kan schenken — niemand, dien ik ook maar om den kleinsten vriendendienst zou kunnen vragen."

Deze woorden klonken zoo oprecht bedroefd, dat Elze ervan ontroerde en niet zonder een zekeren inwendigen tegenzin voor den eersten keer de vertrouwelijke benaming gebruikte, die haar weldoenster zoozeer van haar verlangde.

"Niemand, lieve tante?" vroeg zij, verwijtend. „Hebt u mij dan niet? Het is waar — hoe zou ik u een dienst kunnen bewijzen?"

Mevrouw Deloria scheen even na te denken. „O, dat zou je wel kunnen," zei ze toen. „Maar het gaat niet; ik mag het je niet vragen. Want daarbij zou een kleine noodleugen noodig zijn, een dood-onschuldige, waardoor niemand schade zou lijden. Maar ik wil niet, dat je ter wille van mij in tweestrijd met je geweten zou komen."

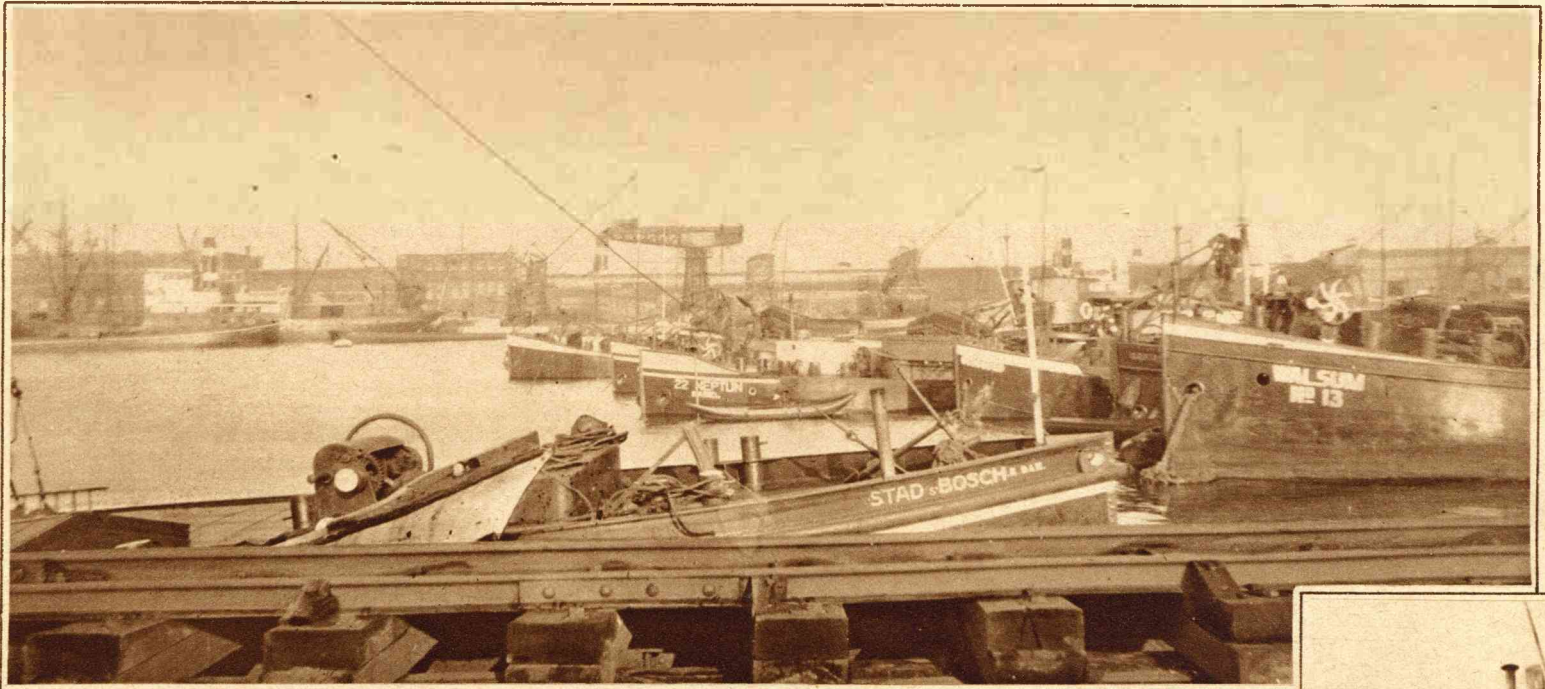
"Als u denkt, dat er niets verkeers in steekt."

"Maar kind! Acht je mij dan in staat, om iets slechts van je te verlangen? Nee, het is enkel de slechtheid van anderen, die mij noodzaakt, mijn toevlucht te nemen tot een onwaarheid. Ik ben het beklagenswaardige slachtoffer van mijn te groot vertrouwen in de menschen. Laat ik het je eens vertellen!"

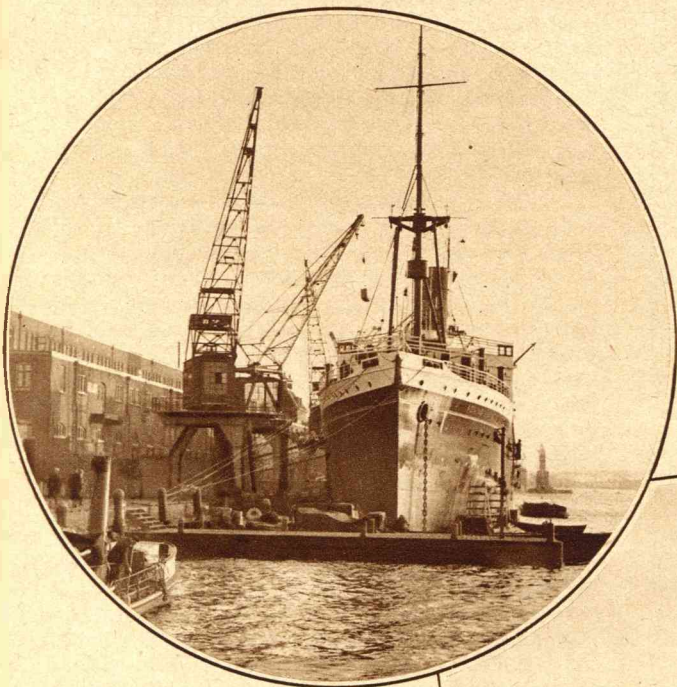
Zij zweeg een poos, alsof zij de aandacht van het jonge meisje nog wilde doen toenemen. Toen begon zij: „Mijn ouders woonden hier in de provincie Silezië en mijn vader had een oude, aanzienlijke handelszaak. Maar ongelukkige omstandigheden en het bankroet van een bankierszaak, waar hij groote sommen had gedeponneerd, dwongen hem op zekeren dag, zijn betalingen te staken. Ofschoon niemand aan zijn rechtschapenheid kon twifelen of hem iets kon verwijten, trok hij zich dien tegenspoed zoozeer aan, dat hij ziek werd en spoedig daarna stierf. Mij dwongen de omstandigheden juist omstreeks dien tijd tot een vertrek naar het buitenland, en toen ik door mijn huwelijk met een rijken man heel onverwacht in zeer gunstige vermogensomstandigheden kwam, beschouwde ik het als mijn eersten en heiligsten plicht, de schulden van mijn armen vader te betalen. Ik betaalde alles tot den laatsten cent, maar ik was slechts een onervaren vrouw en ging niet tegenover alle schuldeischers van den overledene met de noodige voorzichtigheid te werk. Zodoende kon het gebeuren, dat ik in een geval geen geldige kwitantie verlangde, ofschoon het een zeer groote som betrof, en het gevolg daarvan is, dat de erfgenamen van dezen intusschen gestorven schuldeischer nu, na mijn terugkeer, andermaal de betaling van mij eischen. Ik heb dat natuurlijk zeer beslist geweigerd en het is toen een proces geworden, dat ik wel in ieder geval zal winnen, maar mij tot aan de uitspraak toch voortdurend de grootste onaangenaamheden bezorgt. Mijn tegenstanders zijn gewetenloze woekeraars van het ergste soort, die mij op alle mogelijke wijzen lastig vallen, omdat zij daardoor mijn verzet hopen te verzwakken, en zij hebben daarbij een des te gemakkelijker spel, omdat de rechtbank mij tengevolge van mijn huwelijk met een Italiaan als een buitenlandsche behandelt. — Ik weet niet, of je bij je onervarenheid in zulke dingen alles goed begrijpt."

Zij moest wel degelijk rekening hebben gehouden met deze onervarenheid, anders zou zij het zeker nauwelijks gewaagd hebben, om zoo'n avontuurlijke, in alle opzichten onwaarschijnlijke, zelfs onmogelijke geschiedenis te vertellen. Elze was inderdaad door haar liefhebbenden vader geheel onbekend gelaten met het praktische leven, maar haar helder verstand zou zeker desondanks bezwaren tegen het zooveen gehoorde in haar hebben doen opkomen, als het haar niet verteld was door de vrouw, die zij nog steeds als het edelste schepsel vereerde. Ten aanzien van de woorden van deze vrouw bestond er voor haar geen twijfel, en door een knikken met haar hoofd gaf zij te kennen, dat zij alles begrepen had.

(Wordt voortgezet)



Achter de Oostelijke Handelskade liggen in lange rijen de Rijnaken te laden en te lossen.

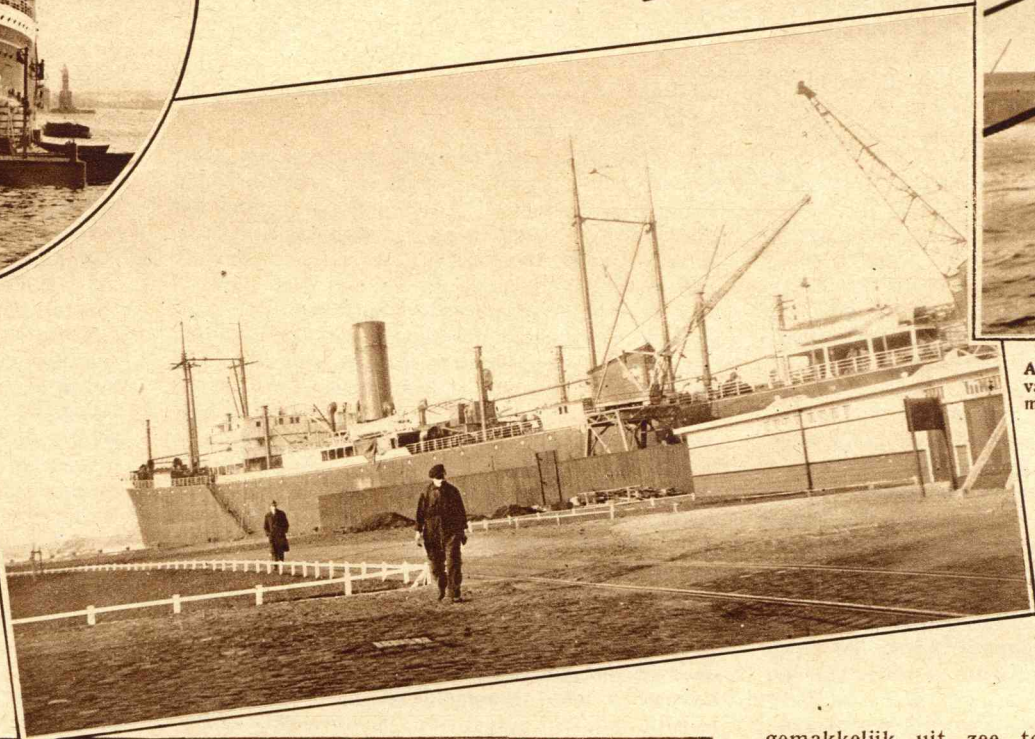


De Koningin der Nederlanden van de Mij. Nederland in lading.

Zij die als Keizerin de kroon draagt van Europe" zong Vondel van Amsterdam, daarbij doelende op den bloei der stad, door handel en scheepvaart verkregen.

Nu mag het al waar zijn, dat, wat voor Vondels tijd gold, tegenwoordig niet heelemaal meer opgaat, Amsterdam is toch altijd nog een van de voornaamste

De Amsterdamsche Haven



Als de schepen thuis zijn, wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt, om ze weer op te knappen.

Aan de Sumatrakade, waar de Nederland-schepen hun uit de Oost aangebrachte goederen lossen.

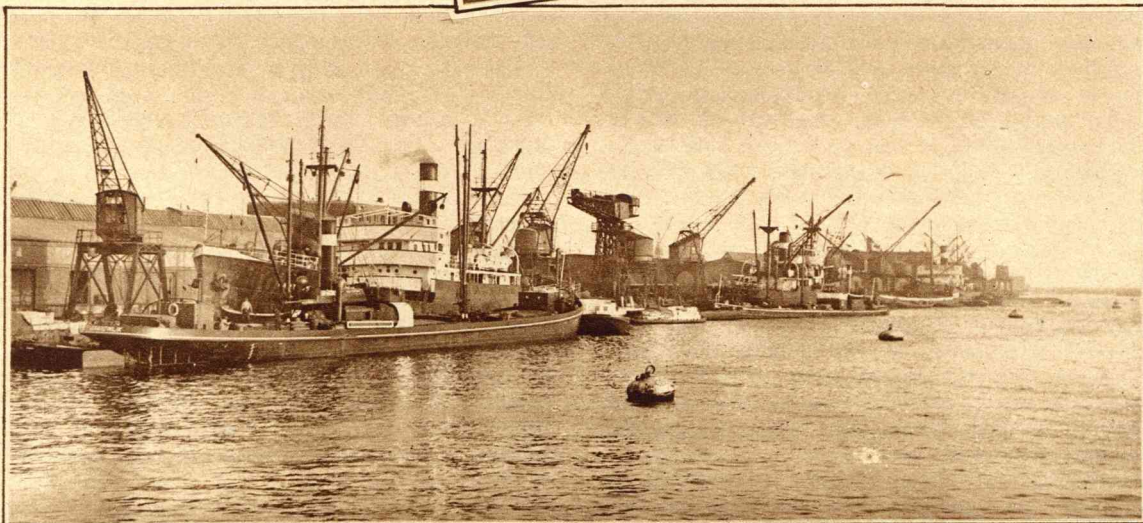
havens van Europa en doet wat het kan, om dat ook te blijven.

Daarvoor is natuurlijk in de eerste plaats noodig, dat de haven

gemakkelijk uit zee te bereiken is, dat met andere woorden de toegangsweg uit zee, het Noordzeekanaal dus, in staat zij ook groote en de grootste schepen door te laten. Steeds grooter worden de schepen die de wereldzeeën bevaren, steeds dieper moet het water zijn, waarin die kolossen kunnen drijven, totdat... er een tijd komt, dat het water niet dieper te maken is in de groote havens, die in het wereldverkeer zijn opgenomen. De nieuwe sluis in IJmuiden heeft een dorpeldiepte van vijftien meter, zoodat, wanneer het Noordzeekanaal daarmee in overeenstemming zal zijn, Amsterdam wat dat betreft geoutilleerd zal zijn als de beste.

Want geen enkel groot kanaal is dieper, of zelfs maar net zoo diep. Zelfs het Panamakanaal heeft maar een diepte van 13,72 M.

Met een diepte van 15 M. meent men nu de grens wel bereikt te hebben, want al zal het technisch mogelijk zijn een nog diepere sluis te maken en het Noordzeekanaal nog meer uit te diepen, voor de meeste belangrijke wereldhavens zal een grooter



Aan de steigers van de Kon. Ned. Stoomboot Mij.; op den voorgrond het s.s. Proteus.

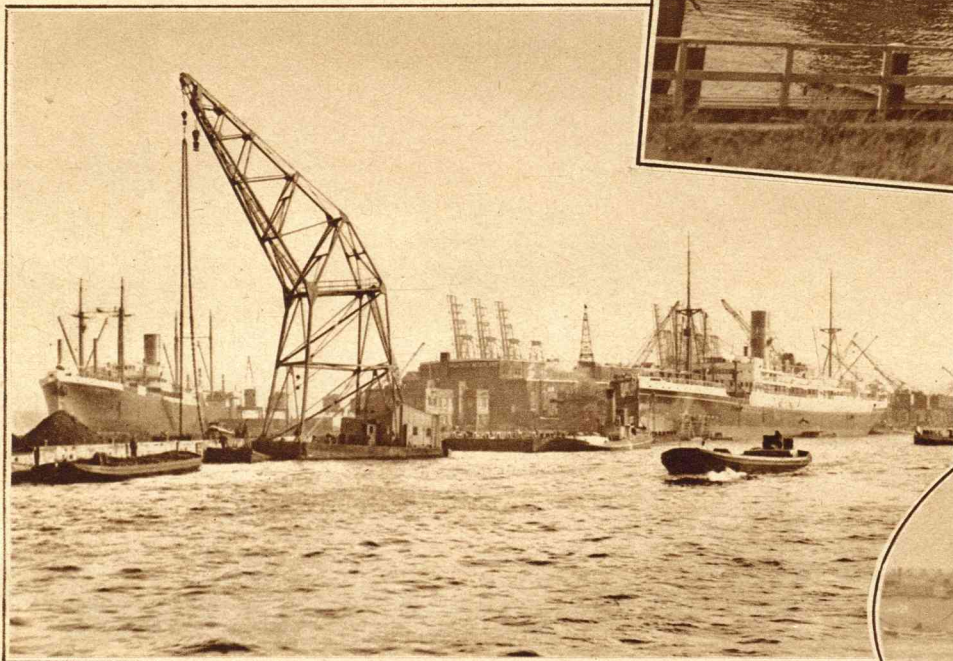
diepte geheel onmogelijk zijn, zoodat vanzelf de schepen ook niet dieper gemaakt zullen worden.

Ook wat de inrichting der haven zelf betreft blijft Amsterdam zorgen steeds aan de altijd maar grooter wordende eischen der scheepvaart te kunnen voldoen: los- en laadinrichtingen, veilige ligplaatsen, voldoende ruimte, voor alles wordt gezorgd en er zijn niet veel havens, die, wat outillage betreft, de Amsterdamsche zullen overtreffen.

De Amsterdammer weet dat veelal niet, hij ziet zoo weinig van het drukke havenbedrijf. Komt hij in Hamburg of in Antwerpen, of zelfs maar in Rotterdam, dan ziet hij daar steeds een drukte van schepen en booten, om zoo te zeggen midden in de stad; wat de vreemdeling die Amsterdam bezoekt van onze haven te zien krijgt is niet veel meer dan het gezicht dat hij heeft op het IJ, wanneer



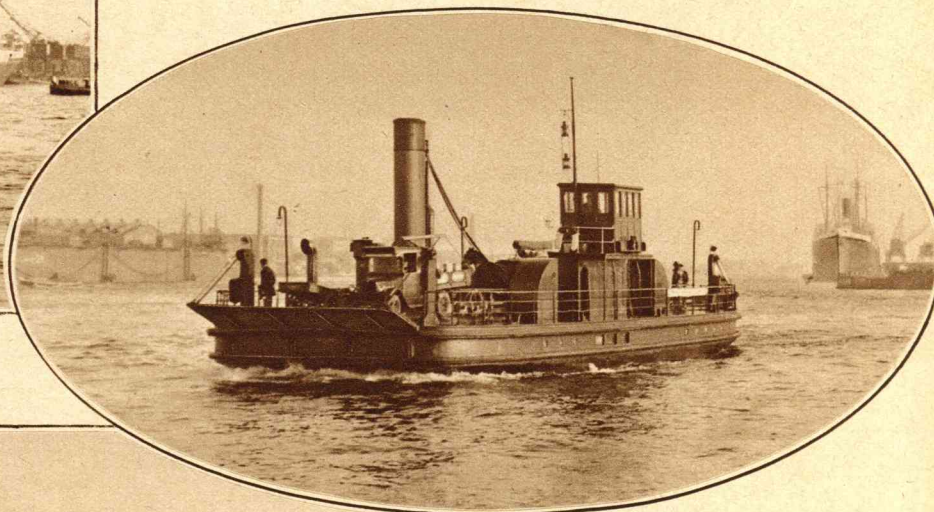
Een goed beeld van de drukte, die het overladen der goederen in lichters en in beurtschepen in onze haven geeft.



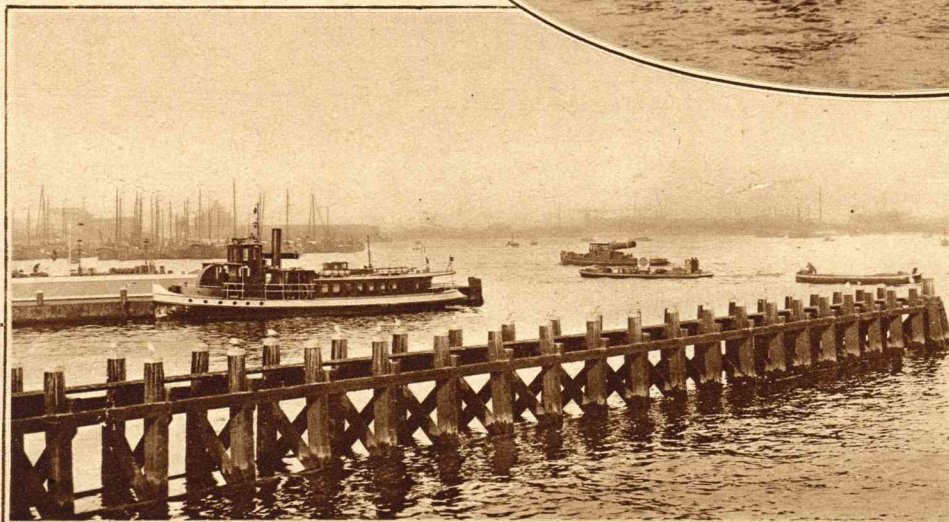
Het etablissement van de Mij. Nederland, van een der ponten gezien. Rechts de Koningin der Nederlanden, links de drijvende kraan, de Karimata.

hij met den trein het Centraal-Station binnentoomt. En het gros der Amsterdammers ziet er niet meer van, omdat die zich zelden ten Noorden van den Dam, of laten we zeggen ten Noorden van het Centraal Station vertoonen.

En juist daár, Noordelijk en Westelijk van het station, strekken zich onze mooie haveninrichtingen

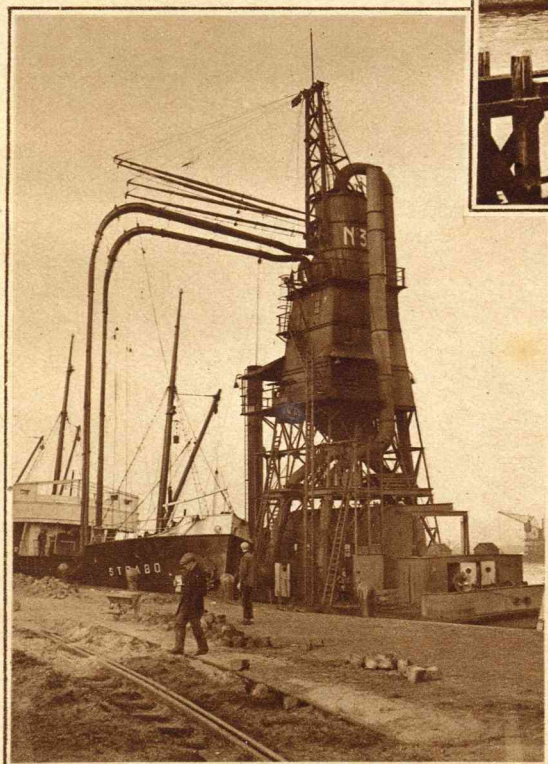


Een der ponten van de Mij. Nederland, die de verbinding tusschen haar etablissement met de Ruijterkade onderhouden.



Gezicht op het IJ van de brug over de Westelijke Doorvaart.

Hoe de schepen beschermd worden tegen de ratten. Om te voorkomen, dat de dieren van den wal langs de meerkabels naar het schip loopen, worden de kabels beschermd met gladde metalen schijven, waar de dieren niet tegenop kunnen.



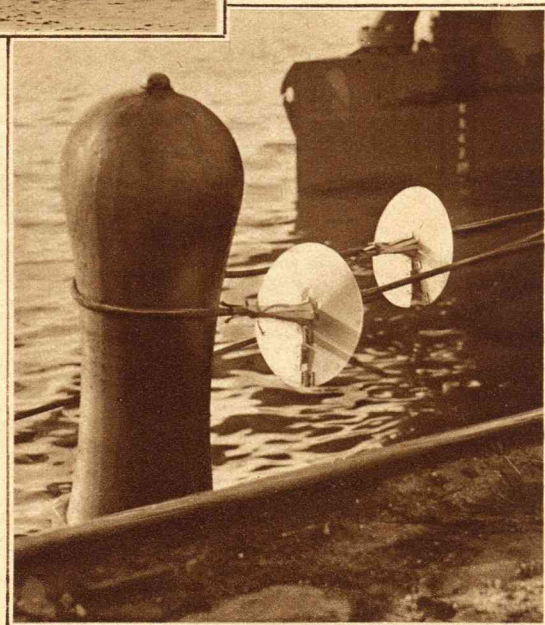
Een der drijvende graan-elevators in werking.

uit. Een wandeling daár heeft al velen een geheel nieuwen kijk gegeven op Amsterdam. Het ligt niet in onze bedoeling een beschrijving te gaan geven van de Amsterdamsche havenwerken, wel om op te wekken, eens met eigen oogen te gaan zien wat de Amsterdamsche haven eigenlijk is. Daarom hebben wij er dezer dagen weer eens een wandeling gemaakt en er een aantal foto's gemaakt, waarvan wij er hier op deze bladzijden eenige reproduceeren. Zij toonen duidelijk aan dat er ook in de Amsterdamsche haven bedrijvigheid genoeg is, al ziet men dat door de ligging van de haven ten opzichte van de binnenstad niet zoo direct als dat in andere groote havens wel het geval is.

Een wandeling door de Kalverstraat heeft iedereen gemaakt; hoevelen echter hebben de zooveel leerrijker wandeling door het havengebied wel eens ondernomen?

De fout is nog te herstellen. De Amsterdammer moet zijn stad kennen.... hij kent haar niet als hij de haven niet kent.

A. T.





Jan Siberechts, die in 1627 te Antwerpen geboren werd, stierf in Engeland in het jaar 1703. Hij muntte vooral uit in het schilderen van

EEN ROMANTISCH LANDSCAP

NAAR DE SCHILDERIJ VAN DEN VLAAMSCHEN SCHILDERER JAN SIBERECHTS



ANTISCH LANDSCHAP

VAN DEN VLAAMSCHEN SCHILDER JAN SIBERECHTS

landschappen, waarvan boven afgebeeld schilderij wel een heel goed specimen is. In vele musea bevinden zich werken van zijn hand.



.... spoorreintjes en vliegma-
chines, meccanodoozen het heel
dure en kunstige speelgoed

winkelbedienden, door vindingrijke breinen, die elk jaar weer nieuwe verlokkingen weten te bedenken om kooplustigen te verleiden, door enthousiasten, die dwepen met het echt-Hollandsch feest en door hen, die elken November opnieuw zeggen: Ik doe er niet an," en elken vierden December dan hals over kop tòch van allerlei gaan koopen! Door wild-kloppende kinderhartjes en ijverighandwerkende vingers, kortom: door allen, die graag wat extra willen verdienen en allen, die er niet tegen opzien, wat extra uit te geven.

En waaruit wordt onze Sint gevormd? Uit speculaas, uit vrijsters-en-vrijers van taai-taai, uit dozen borstplaat en alle letters van het alfabet

ST. NICOLAAS IN DE MAAK!

DOOR WILLY CORSARI

U dacht misschien dat Sint Nicolaas die brave, oude heer was met witten baard, indrukwekkend gewaad, staf en mijter? Mis! Dát is de Sint van bioscopen en melkkroegjes, winkels-die-reclame maken en kindervoorstellingen. Dat is de Sint van zóóveel per uur of de vrijwilliger-Sint, of die van de fotopagina's en van de scholen. Maar de échte Sint.... die wordt langzamerhand opgebouwd, gevormd, geschapen. Jawel. Als een soort Golem. Zooals de oude, Joodsche legende beweert, dat heel vroeger een

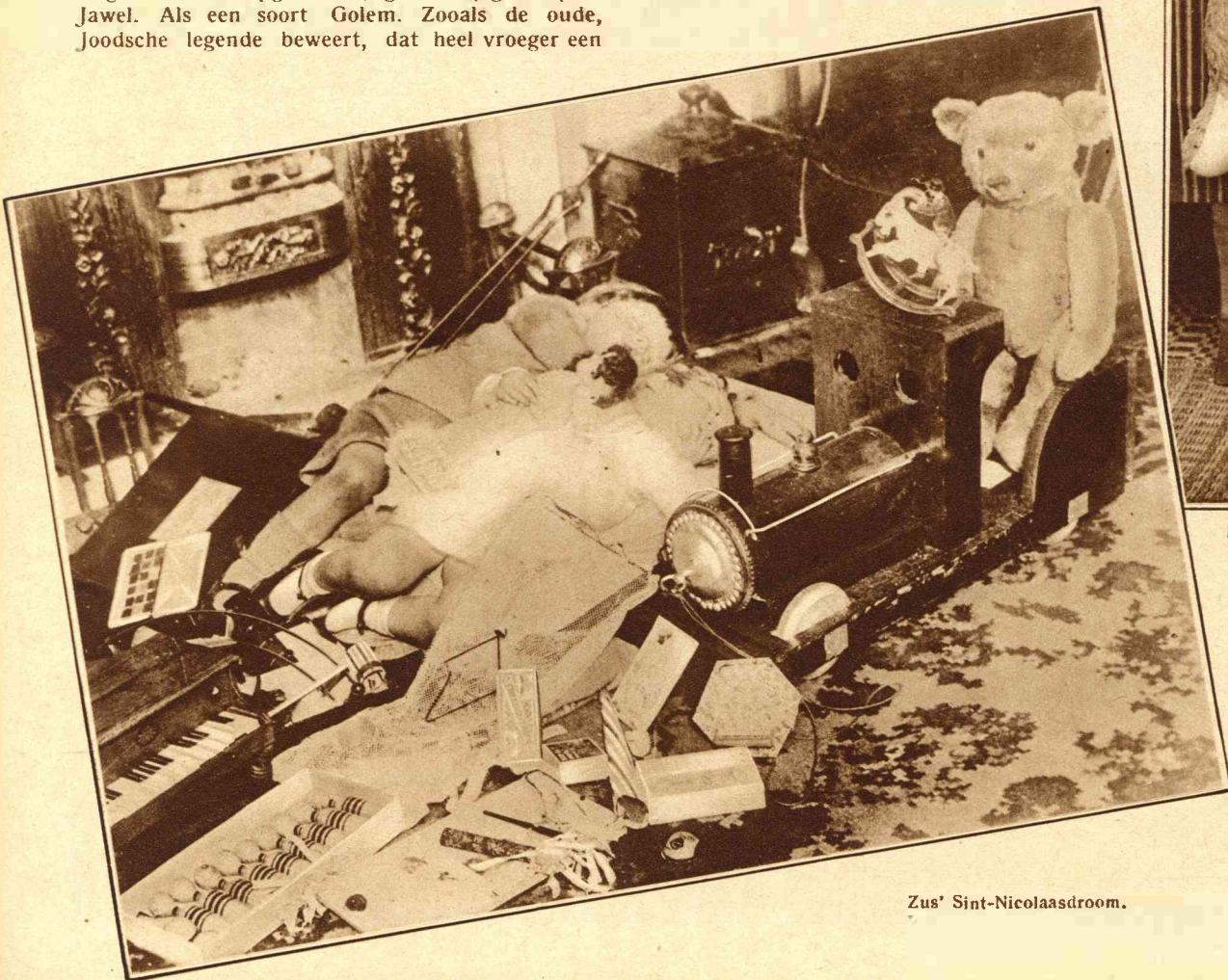
rabbi het klaarspeelde een kunst-mensch te vormen en leven in te blazen. Zóó wordt Sint Nicolaas elk jaar gemaakt.

Door wie, uit wat?....

Door fabrikanten en krantenschrijvers, door ijverige verkoopstertjes en gediensstige



Haar St.-Nicolaascadeau.



Zus' Sint-Nicolaasdroom.

in banketletter; uit beeldige of malle of eigenwijze of menselijke of kunstig-ontworpen of doodgewone bolwangige-en-puiloogende of zwarte of bewegende, dure en heel goedkoop poppen; uit olifanten en beren en hondjes en katten en ongeveer alle andere dieren der schepping in stof of hout of chocola of suiker, ja, waar niet in? Uit spoorreintjes en vliegmaachines, meccanodoozen en vliegende Hollanders, uit blokkendozen en prentenboeken, uit het hèèl, hèèl dure en kunstige speelgoed en dát, waar de kinderen meestal écht plezier van hebben!



... welke avond wel eens gevolgd wordt door een kater, niet van alcohol, maar van een afschrikwekkende hoeveelheid papier, touwtjes, houtwol en ander heerlijks, die moet worden opgeruimd.

Uit duizenderlei surprises, al dan niet zelf gemaakt, van taschjes, kussens, naaidoosjes, dassen, sokken, eierdopjes, portretlijstjes, theemutsen af, tot bontmantels, juweelen, stofzuigers, auto's, radiotoestellen toe! Van het lang-begeerde parel-snoer tot aan het niet-minder begeerde en zeker nuttiger „nest-van-zes-pannen." Van de dasspeld-met-parel tot de „lekkere, warme pantoffels." Van het alleen-maar-dure of onverschillig-gegeven of plichtmatige geschenk tot het cadeau waarmee je zoo echt blij bent, omdat het juist is wat je graag wou hebben en 't toch maar eens had gezegd midden in den zomer en 't van zooveel echte hartelijkheid getuigt, dat te onthouden. Of het verrassinkje, dat bij elkaar gespaard werd in het honderden malen nieuwsgierig-geschudde varkentje van de kinderen.

Sint-Nicolaas, dat is heusch niet alleen die éne avond, waarop je malle versjes leest en slankheidskuren van een heel jaar bederft en je suf raadt, „van wie dat nou

toch kan zijn," en welke avond wel eens wordt gevolgd door een kater, niet van alcohol, maar van 'n afschrikwekkende hoeveelheid papier, touwtjes, houtwol en ander heerlijks, die moet worden opgeruimd.

Neen, Sint Nicolaas is óók al: de nauwe straten van onzen Haagschen Metropolis opgepropt met menschen, de winkels waar je wordt geduwd en gedrongen en driekwart van den tijd op andere teenen dan je eigene staat, en vice versa; opgehitste winkeljuffrouwen, menschen met ellenlange lijstjes, waar ze de helft van vergeten, schrappen of veranderen onder 't inkoop.

Begeerige neusjes — of neusjes begeerig kunnen zijn? Bekijkt u ze maar eens van binnen uit een banketbakkerszaak of speelgoedwinkel! — gedrukt, geplet, gekneusd tegen winkelruiten!

Sint Nicolaas, dat is het visioen van duizenden schoenen en schoentjes, van nette kinderlaarsjes, uitpuilend van lekkers, van het sierlijke dames-schoentje vol kostbaars en moois, van plompe en smalle, van praktische en modieuze schoenen. Van warme pantoffels en dure muiltjes. Ja, al staan ze niet allemaal onder den schoortsteen, ze zijn er... in duizenden wenschen en verlangens.

En ze zijn er ook: de arme, leegde schoentjes, die elk jaar opnieuw, hoe berooid en armzalig ze ook mogen zijn, een zoo groote schaduw werpen over alle welgevulde collega's. De schoentjes die elk jaar weer hopen en elk jaar weer worden teleurgesteld. De schoentjes... die er niet zouden mogen zijn. En die we niet mogen vergeten.

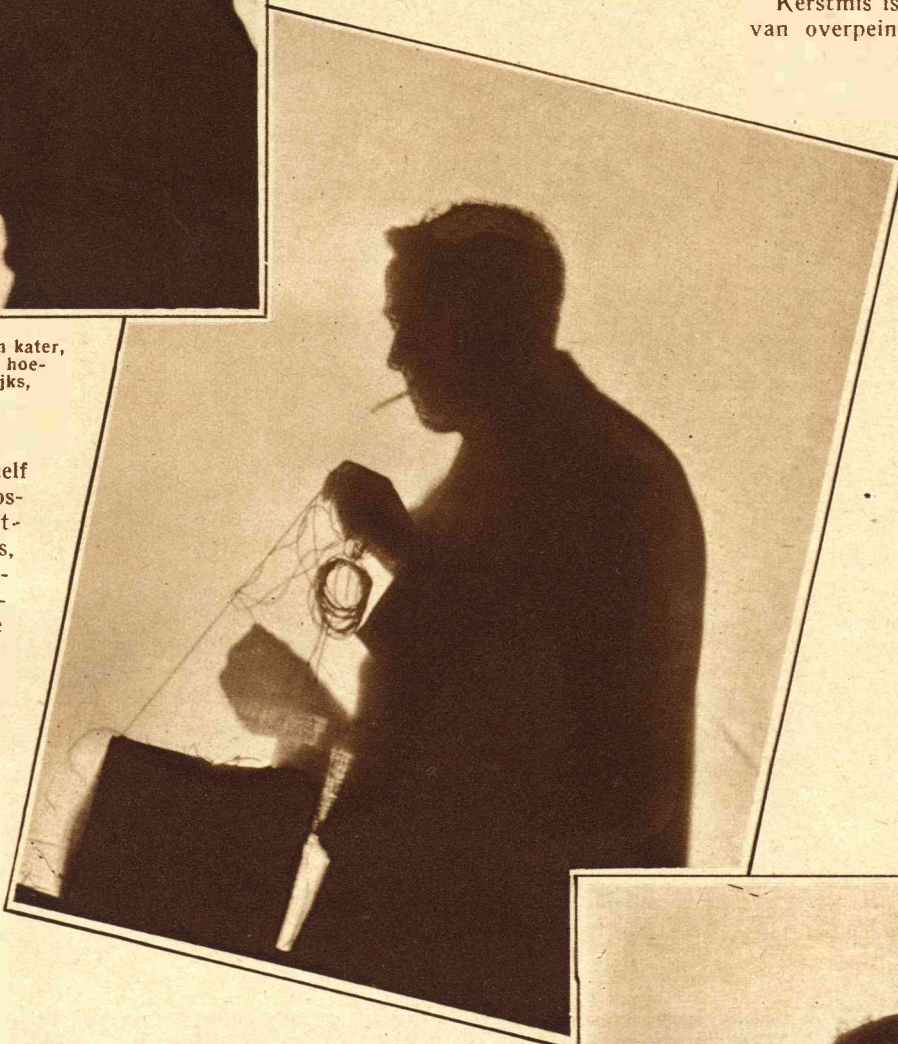
Kerstmis is het feest-van-poëzie en schoonheid, van overpeinzing en droom, van serene stilte,

als een landschap-in-sneeuw. En van diepe, onzegbare en onverklaarbare schoonheid, als een volmaakt gedicht, dat de Goddelijke vonk in zich draagt.

Sint Nicolaas is: het malle rijmpje dat we bij de pakjes vinden, 't feest van de groote en kleine kinderen, het feest, waarop we soms heel jong al moeten leren, dat we wel winkels-vol-speelgoed en lekkers op ons verlanglijstje kunnen zetten, maar dat Sint Nicolaas — of het Leven — ons soms niet anders kan toebedeelen dan één enkel, klein cadeautje. Het feest ook, waardoor we de beste vreugde kunnen leren genieten, die van het geven.

En ons daarin kunnen bekwamen, van heel jong-af-aan, tot aan onzen honderdsten verjaardag met-kiekje-in-het-ochtendblad!

WILLY CORSARI.



... enthousiasten, die dwepen met het echt-Hollandsche feest en duizenderlei surprises maken...

... maar dat St. Nicolaas of het leven, ons soms niet anders kan toebedeelen dan één enkel, klein cadeautje



Een mandvol pas het ei gekropen Teddy-beertjes, die menigen kleuter gelukkig gaan maken.



RACE-AUTO'S EN LIEFDE

EEN SPANNEND SPORTVERHAAL, DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Verdraaid, dat is niet mis!" mompelde Sam, met eenig ontzag. „Hij rijdt nou al over de honderd vijftig!"

Carver, doorkneed in het vak, bekeek dit rijden van meer technische zijde. Hij was opgetogen over het razend snelle optrekken van het roode monster, doch hij behield zijn kalmte. Sam, die net zooveel verstand van racen had als een grondwerker van oude talen, stak zijn enthousiasme niet onder stoelen en banken en begon als een straatjongen te stampen op het houten plankier van de tribune. De race-wagen versnelde intusschen zijn vaart. Donderend en dreunend, en tegelijk zoo licht als een veertje, joeg hij over de baan in steeds snellere vaart. In de holle ruimte van het geweldige stadion weerkatste het geluid honderdvoudig en in den beginne, toen David de versnellingen veranderde, knalde het als kanonschoten.

Rustig, glimlachend en afwachtend stond Mr. Montague met zijn chronometer in de hand bij het startpunt, alsof hij tijdopnemer was in een wedstrijd van kinderen in het zakloopen.

En de „Gloria" raasde door, vele malen door de oplopende bochten, welke David met angstige nauwkeurigheid nam. Wanneer de veertig duizend toeschouwers, welke hier konden kijken, aanwezig waren geweest, dan zouden de enthousiaste kreten niet van de lucht zijn geweest. En Sam's uitbundige vreugde maakte zich ook van Carver meester!

Eindelijk donderde David voor het laatst door het startpunt. Hij matigde vaart en reed met een kalm gangetje naar Mr. Montague terug. Uit de verte zagen Sam en Carver, hoe deze zijn kalmte verloren had en wild met de armen zwaaide, terwijl hij telkens op zijn chronometer keek. Toen snelde hij naar David en beide mannen reikten elkaar stevig de hand.

Sam zuchtte van opwinding en staarde Carver aan. Deze was zeer bleek geworden en nu hij was opgestaan, beefde hij op zijn beenen.

„Wat scheelt je?" vroeg Sam gejaagd.

„Niets!" weerde de ander af. „Houd zoo lang geheim, wat ik je zal vertellen. Beloof je het mij? Je vader zal ik onmiddellijk inlichten!"

„Wat dan?"

„Beloof het mij!"

„Ja, ik beloof het, maar vertel dan op!"

Carver streek met zijn hand over zijn bezweet voorhoofd en haalde diep adem. Op dit oogenblik was hij geheel met zijn gedachten bij zijn werkkring.

VI MYSTERIE

Ik kan natuurlijk niet nauwkeurig schatten, hoe hard hij gereden heeft!" zei hij na een oogenblik; „maar de snelheid moet enorm zijn. Zulk rijden heb ik van mijn leven niet meegemaakt. Daar zou zelfs Segrave jaloersch op worden!"

„Dat kan nu wel waar zijn, maar dat is toch niet de reden, dat je zoo overstuur bent?"

„Laat mij toch uitspreken, Sam. Die duivel van een David moet aan den wagen geknoeid hebben. Reeds dadelijk bij dat snelle, dat razend snelle optrekken kreeg ik den indruk, dat dit veel sneller ging dan bij onze eigen wagens! Ik ben er zeker van, dat er veranderingen in den wagen zijn aangebracht, veranderingen, die je vader beslist moet weten. Ik weet niet, of David

daar debet aan is, maar ik vermoed het. Ik heb dien jongen altijd zoo pienter gevonden!"

„Laten we onmiddellijk naar huis rijden!" stelde Sam voor en Carver, die het niet kwaad vond de boodschap zelf aan den auto-koning te brengen, stemde er in toe. Sam reed onmiddellijk naar huis, terwijl de avond nu snel viel. Hij bekommerde zich niet om Mr. Montague en dien duivelschen David en was zelfs Grace voor een oogenblik vergeten. Hij voelde instinctief dat Carver's opmerking veel waarde had en daar hij indirect veel belang had bij den goeden gang van zaken van zijn vader vond hij Carver's plan uitmuntend. Natuurlijk moest de oude heer dadelijk ingelicht worden.

Doch Sam Gloria was niet thuis. De oude huis-knecht vertelde, dat zijn meester wel thuis was geweest, doch na een telefoontje zeer gejaagd naar de fabrieken terug was gesneld. Hij was erg opgewonden geweest en had geen tijd gehad om een boodschap voor vrouw of zoon achter te laten.

Een panische schrik maakte zich van Sam meester. Hij greep Carver's arm en staarde hem doodsbleek aan.

„Carver... ik heb een voorgevoel... dat de boel in brand staat..." hijgde hij.

„In brand? Je bent krankzinnig!" schreeuwde Carver verschrikt. „Hoe kom je aan dat vreeselijke idee? Laat ons dadelijk gaan kijken! Schiet op!"

Zij sprongen in Sam's wagen. Deze deed de koplampen aangloeien en snel schoot de auto de garage uit in de richting van den weg. Tien minuten later kregen zij de ontzaglijke fabrieksgebouwen in 't oog. Sam loosde een diepen zucht. Alles was normaal, geen sprake van brand.

Carver lachte minachtend. Waarom had Sam zich zoo druk gemaakt? Dat was hij niet van den sulligen vent gewoon. Stak daar iets achter?

Zij begaven zich naar binnen, lieten zich met een der ruime liften naar de etage brengen, waar Sam Gloria zijn privévertrekken had. Overal op de gangen brandde licht. Er liepen menschen heen en weer, in de diepte weerklonk het geraas der machine's, die zonder ophouden dag en nacht doorwerkten.

Carver keek Sam van terzijde aan, deze was opnieuw onrustig geworden.

„Ik voel, dat er iets gebeurd is!" zei hij moeilijk; „het is hier anders dan anders. Wat moet

Grift hier? En Parker? Hé, Parker, wat doe je hier? Is er iets gebeurd?"

Een oude portier, die een glas water in de hand had, wendde zich schichtig naar Sam en zijn metgezel om. Hij was bleek en in zijn oogen lag bezorgdheid.

„Mr. Sam..." stamelde hij; „het is niet erg... geloof ik. Uw vader is niet lekker... Ik heb hier water... Hij..."

Sam slaakte een kreet en snelde vooruit. Hij wierp de deur van zijn vader's kantoorvertrek open en holde naar binnen. In een diepe Chesterfield lag de auto-koning slap achterover, doch hij was niet bewusteloos.

„Vader? Vader?" klonk Sam's gejaagde stem. Mr. Gloria glimlachte pijnlijk. Op dat oogenblik kwam de portier met het glas binnen. Sam Sr. dronk het leeg en richtte zich toen langzaam op.

„Goeden avond, Mr. Carver!" zei hij rustig; „wat voert u hier naar toe? Iets van belang?"

Carver draaide zijn hoed in zijn handen en knikte.

„Ga je gang maar, Parker!" zei de magnaat vriendelijk en de portier verliet het vertrek en sloot de deur achter zich.

„Ik heb zeker belangrijk nieuws voor u, Sir!" haastte Carver zich te zeggen. Sam Gloria stond op en keek zijn zoon en zijn onderchef om beurten ernstig aan.

„Dat nieuws zal waarschijnlijk niet zoo erg zijn, als het nieuws dat ik voor jullie heb!" vervolgde de oudere man. „Ik was juist thuis gekomen, toen Ridgeway, de hoofdboekhouder, mij telefoneerde. Er is iets vreeselijks gebeurd..."

Carver keek onrustig om zich heen en scheen het vertrek te willen verlaten, doch Sam Sr. hield hem terug. „Het zal jou meer interesseeren dan mijn zoon, Carver!" zei hij langzaam. „Je zult je herinneren, dat Mr. Higgings je over de nieuwe plannen heeft gesproken? Ach, ik heb het jou immers ook verteld, Sam, herinner je maar goed. Wel, mijn ingenieurs hebben weken lang geploeterd en gezwoegd. Het betrof een kolossale verandering in het huidige type motor van de „Gloria", niet waar? Juist morgenochtend zouden wij een serie van twintig wagens gaan ombouwen. Wij hadden uitgerekend, dat wij bijna veertig kilometer per uur meer zouden kunnen maken..."

Hij aarzelde en ging weer zitten. Carver haalde moeilijk adem, Sam Jr. stond met groote oogen naar zijn vader te kijken.

„Maar... wat is er dan gebeurd, in 's hemels naam?" vroeg hij ongeduldig.

„De papieren, waar wij nog geen copie van hadden, en die in de groote kluis opgeborgen waren, zijn een uur geleden gestolen!"

VII EEN ONTDEKKING

Carver was de eerste, die na deze woorden iets zei. Hij deed een stap in Sam Gloria's richting en legde zijn hand familiär op diens schouder.

„Wind u niet op, Sir!" zei hij snel. „Natuurlijk wist ik daar niets van, maar het toeval heeft ons hier naar toegebracht. Het zijn twee verschillende feiten, doch zij zijn tot één belangrijk feit te



EEN VIJFTAL AARDIGE SHEEPDOGHONDJES waarvan de Engelsche mevrouw Fare Fess eigenaresse is.

combineeren. Ik weet, wie dezen diefstal op zijn geweten heeft...."

"Carver....!" hijgde de auto-koning; „spreek niet in raadsels. Waar zijn ze? Wanneer ze in andere handen uitgewerkt worden, kan ik mijn faillissement wel aanvragen. Geweldige sommen heb ik in deze onderneming gestoken.... Carver.... spreek dan!"

Op dit oogenblik kreeg Sam Jr. een helder oogenblik. Hij stootte Carver aan en schreeuwde: „Bedoel je, wat we juist gezien hebben?"

Carver herstelde zich en knikte zijn vriend toe. Daarna deed hij in enkele beknopte zinnen het verhaal van hun wedervaren in het stadion. Toen hij den naam van Mr. Montague noemde, schudde Mr. Gloria verschrikt het hoofd, doch toen het verhaal maar al te logisch bleek, sprong Sam's vader opgewonden op. „Maar je wilt mijn besten vriend toch niet van zoo'n laffe daad beschuldigen?" riep hij ontroerd. „Je moet je vergissen, Carver!"

„Ik vergis mij absoluut niet, Sir. Ik heb Mr. Montague in het geheel niet beschuldigd. De coureur heeft het gedaan, zijn chauffeur-mechanicien. Toevallig heb ik den man herkend. Een tijdje geleden werkte hij hier nog in hall M. onder mijn eigen toezicht. Hij werd op grond van een diefstal van geld uit een der jaszakken door Mr. Higgings ontslagen. U zult zich dit geval wel herinneren, men heeft er toch met u over gesproken? En toen van Wijck eenmaal weg was, hield dat stelen ook onmiddellijk op!"

Sam Gloria's oogen bliksemden. „Dus om zich te wreken voor dat ontslag heeft hij de kluis leeg gehaald? Mijn hemel, het moet de waarheid zijn. Natuurlijk wist hij hier den weg en is hij vanmiddag naar binnengedrongen! Maar ik kan mij niet voorstellen, dat Mr. Montague hier van af weet...." Hij begon nerveus heen en weer te loopen, totdat hij zich opeens de weddenschap met zijn vriend John herinnerde. Een gevoel van groote smart vulde zijn hart. Zou John tot zoo'n laagheid in staat zijn? Zou John van die plannen van hem hebben afgeweten? Zou John met voorbedachten rade dien van Wijck hebben aangenomen en omgekocht, om die plannen voor hem te stelen? Het duizelde hem, maar toch kon hij aan deze ingeving geen geloof schenken. John Montague, zijn beste vriend!

„Ik ben blij, dat jullie onmiddellijk met dit bericht hier zijn gekomen!" zei hij na een oogenblik. Sam Jr. knikte tevreden en klopte Carver op den schouder.

„Wat wilt u nu doen, Sir?" wendde deze zich tot zijn chef; „de politie...."

„Geen kwestie van politie!" viel Mr. Gloria hem in de reden. „Het beste lijkt mij, dat jullie beiden voorloopig tegen iedereen zwijgen over deze beroerde kwestie. Ik zelf rijd onmiddellijk naar mijn vriend om hem opheldering te vragen. Ik heb zoo'n idee, dat de gestolen papieren over enkele uren weer in de kluis liggen!"

„Wenscht u alleen te gaan?" vroeg Carver langs zijn neus weg, doch in deze vraag lag een aanbod verscholen. Mr. Gloria richtte zich langzaam op en staarde den onderchef onderzoekend aan. „Misschien kan je mij van dienst zijn!" sprak hij. „Zeg, Sam, ga jij naar huis en wanneer moeder mocht terugkomen, vertel haar dan, dat ik misschien laat thuis kom vannacht. Nee, Mr. Carver en ik kunnen dit zaakje wel alleen afmaken. Tot ziens, jongen!"

Carver bracht zijn vriend naar de deur. In zijn oogen school een stil leedvermaak. Sam Jr. begreep, dat hij zich moest schikken in den wensch van zijn vader, hoewel hij heel graag mee zou zijn gegaan. Dit was juist een kolfje naar zijn hand, om bij Grace thuis den boel zoo'n beetje op te scheppen. En toen Carver hem lachend gegroet had, mompelde hij iets zeer oneerbiedigs naar diens adres, waaruit duidelijk zijn jaloezie sprak. Hij vond het verduveld min van zijn „oude heer" dat Carver den voorrang had gekregen.

Carver zelf lachte in zijn vuistje. Hij voelde, dat hij plotseling, door zijn optreden en zijn boodschap, bij Mr. Gloria in de gunst was gekomen en hier profiteerde hij op zijn manier van. De eigenlijke diefstal liet hem van dit moment af tamelijk koud. Zijn eigen voordeel kreeg nu al zijn aandacht. En heimelijk hoopte hij althans op deze wijze Grace te ontmoeten....

Voortvarend als steeds spoedde Sam Gloria zich direct in zijn auto in gezelschap van den onderchef naar het „witte huis". Het was druk in de stad en de avond was gevallen. Zij reden zoo snel mogelijk door en wisselden tijdens den rit slechts enkele woorden.



EEN CARUSO ONDER DE HONDEN. In Los Angeles, een der grootste Amerikaanse steden, houdt men er een 4-jarige Boston bull-hond op na, die bekende melodieën ten gehoor kan brengen begeleid, door pianospel. Naar algemeen bewoerd wordt, bezit deze hond de zuiverste stem van alle honden in deze Amerikaanse stad.

„Zou die David van Wijck in staat zijn, om zonder hulp die verbeteringen aan te wenden?" vroeg Mr. Gloria onder meer.

Carver gaf een bevestigend antwoord. En hij vertelde van David's werklust en zijn juiste kijk op verschillende technische zaken.

Eindelijk hadden zij de witte villa bereikt. Er brandde licht in de verschillende kamers en in de garage. Carver belde aan en enkele minuten later stonden zij beiden in de prachtige hall. Ergens in het huis klonk luid gelach en toen Sam Gloria en Carver zich van hun jassen ontdeden, klonk Mr. Montague's vroolijke stem:

„Hé, ben jij het, Sam?"

Mr. Gloria voelde een prop in zijn keel komen. Zijn vriend kwam de trap af. Hij zag hem reeds en gaf bijna automatisch zijn jas aan het dienstmeisje. Op hetzelfde oogenblik sidderde er een schok door zijn lichaam. Carver staarde hem ontsteld aan en hij schrok hevig, toen de auto-koning plotseling een kreet van opwinding gaf. Hij greep Carver bij de schouders en hijgde:

„Maar we zijn ezels geweest, Carver! Waar zijn onze hersenen? Begrijp je niet, dat alles onzin is?.... De teekeningen zijn om ongeveer half zes gestolen.... Hoe kunnen die verbeteringen dan reeds vanavond aangebracht zijn?"....

VIII — IN DE GARAGE

„Zwijg u zen iedereen, ook tegen mijn vrouw en

Grace!" had de opgewonden John Montague tegen David gezegd, toen zij van het stadion wegeden naar de witte villa. David had het beloofd. Hij duizelde van geluk. Zijn werk was niet vergeefs geweest. Na vele uren geploeterd en gerekend te hebben, na tot diep in den nacht aan den rooden race-wagen te hebben gewerkt, smaakte hij nu de voldoening tevreden te zijn. De renwagen had schitterend geloopt en zoowel David als Mr. Montague verwachtten veel van den eerstvolgenden wedstrijd.

„We moeten hem nu nog een naam geven!" had John gezegd, toen zij den auto voorzichtig in de garage hadden gezet.

„Ik heb al eens gedacht over „Roode Bliksem!" lachte David en de kleine man was opgetogen.

„Een prachtnaam, boy; vergeet hem niet!"

Hij ging de villa in en David bleef in de garage om den race-wagen als steeds zorgvuldig te reinigen. Hij voelde zich opgewekt en gelukkig en was dankbaar, dat hij zijn „redder" werkelijk van dienst had kunnen zijn. Terwijl hij de roode lak van de motorkast liefkoozend afveegde, drong voor het eerst tot hem door, dat de aangebrachte verbeteringen van ontzaglijke waarde waren. Het was maar goed, wanneer alles verzwegen bleef, daar Mr. Gloria, wanneer hij ook maar een flauw vermoeden zou krijgen van dit behaalde succes, alles zou doen om de plannen zelf aan te wenden. David begreep, dat zijn werk een goudmijntje kon worden, doch geen oogenblik kwam hij op het idee, die bronnen ten eigen bate aan te wenden. Hij was immers door Mr. Montague op het zadel geholpen en geheel in zijn dienst! Mr. Montague betaalde hem een prachtig salaris en was feitelijk op deze wijze automatisch eigenaar der teekeningen geworden. David had die teekeningen zeer zorgvuldig uitgewerkt in duplo en alles aan den kleinen man in bewaring gegeven. Zij waren goed opgeborgen in een bankkluis!

Hij floot een populair wijsje en hoorde plotseling voetstappen. Een seconde later gingen de breede deuren open en trad Grace binnen. Sinds hun eerste kennismaking had David haar verscheidene malen gezien en als iederen keer kwam hij onder den indruk van haar bekoorlijkheid. Zij had een kort avondmanteltje omgeslagen en met nieuwsgierigheid in de groote gazellenoogen liep zij om den rooden wagen. David stond op en terwijl zijn hart wild klopte, vertelde hij haar met kalme stem enkele bijzonderheden, welke zij weten wilde. Op een gegeven oogenblik stonden zij naast elkaar zijgend naar het vurige roode monster te kijken, waar het witte elektrische licht mild op viel.

„Ik wou u graag iets vragen!" begon Grace met haar welluidende stem. David keek haar nieuwsgierig aan. Iets in haar klokjesstem had hem verrast. Zij trok het manteltje dichter om het slanke lichaam en hief haar hoofdje schuin omhoog.

„U moet mij eens vertellen, rijdt „daddy" zelf?"

David dacht aan Mr. Montague's woorden enkele dagen terug en glimlachte geruststellend. „Neen, Miss, dat doe ik uitsluitend. Dat kunt u gerust gelooven. Uw vader rijdt natuurlijk wel in den luxe-wagen!"

„Gelukkig!" zei ze. „Ik ben net als moeder, begrijpt u? Ik vind, dat een man van vader's leeftijd niet moet meedoen aan dat racen."

„Kom, kom!" lachte David. „Uw vader rijdt uitstekend, maar hij heeft mij zelf gezegd, dat hij er mee uitscheidt."

„Het is onverantwoordelijk voor zoo'n ouden man, tenminste voor iemand van zijn jaren!" vervolgde Grace kalm en zij staarde naar het nummerbord van de „Roode Bliksem". „Een jonge, flinke man met stalen zenuwen, iemand als u, moet dat zelf weten...." Zij zweeg onthutst en staarde hem een seconde stil aan. David had de lippen op elkaar geperst, nu bukte hij zich en begon een der stalen buizen duchtig te poetsen. Een glimlach verscheen op haar gezichtje....

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN



Bruidstoilet van zwaar satijn met langen zeer wijd uitvallenden sleep.

DE MODE OP ALLERLEI GEBIED EN HOE WE ER ONS VOORDEEL MEE KUNNEN DOEN

Het buitengewoon fraaie bruidstoilet van onze eerste afbeelding is van het Londensche modehuis Boucheron. Het is in prinses-vorm vervaardigd van zwaar satijn, dat naar onderen, in breede banen, uitvalt tot een bijna het geheele toilet omgevenden sleep van vier meter lengte.

Het aardige kleine hoedje van blauw vilt met een gebreid lint in blauw en rood kan ons door die garnering een geschikt idee aan de hand doen voor het opknappen van het een of andere dopje, dat wel 'n opfrisschertje noodig heeft. Het geeft een origineel effect en met mooie kleurencombinaties zal hier zeker iets aardigs te bereiken wezen.

En wat zegt ge van het korte manteltje, dat nu weer zoo modern is? We zouden van die mode kunnen profiteeren door 'n ouden langen mantel — 'n bontjas misschien — die op sommige gedeelten z'n besten tijd gehad heeft, om te tooveren in een nieuwen korten mantel.

Het manteltje van onze afbeelding, ontworpen door het modehuis Dufour Maquin, is van breitschwanz en gegarneerd met lichtgrijze bontranden. Het sluit tamelijk nauw om de taille en valt op de heupen eenigszins wijd uit.

PAULA DEROSE.

DE MOF KOMT WEER IN DE MODE

Een poos lang zijn de moffen uit de gratie geweest, maar misschien krijgen we nu weer eens 'n periode waarin geen wintergarderobe compleet is zonder mof, zooals dat vroeger het geval was.

Het is bekend, dat er reeds in de zestiende eeuw moffen werden gedragen en dat niet alleen door vrouwen, maar ook door mannen, ja zelfs vooral door mannen.

De mof begon haar carrière als manchete. De mantelmouwen kregen een verlenging van een bontrand, die bestemd was om er de handen in te verwarmen. Later werden die bontranden verwerkt tot een apart kledingstuk, dat niet eens uitsluitend tot verwarming van de handen diende, doch ook in den zomer



Hoedje van blauw vilt met garnering van gebreid band in rood en blauw.



Kort manteltje van breitschwanz met lichtgrijze bontranden.

nog werd gedragen. Het werd een modeartikel, dat aan allerlei grillen onderhevig was. Nu eens was de mof pieterig klein, dan weer reusachtig groot; en er zijn uit dien vroegeren tijd nog allerlei schilderijen en spotprenten, waarop de mof een groote rol speelt.

In dien ouden tijd mocht de mof alleen door de aristocratie gedragen worden, die toen ten opzichte der kleding meer privilegiën had. Later werd de dracht meer algemeen.

In de negentiende eeuw werden er moffen gedragen passende bij de bontgarneering der korte manteltjes, die toen in de mode waren, ofwel ze maakten met een groote bijbehorende stola een geheel uit. In dien tijd werden met heet water gevulde kruikjes van Normandisch aardewerk in de kleine moffen gedragen. En later werden de moffen weer zóó groot, dat de dames er haar schoothondjes in mee droegen.

En de nieuwe moffen? Ze zijn noch klein, noch buitengewoon groot. En ze moeten harmoniseeren met het bont, dat erbij gedragen wordt.

Men heeft het practische met het aangename weten te vereenigen door sommige moffen te voorzien van een taschje, dat niet al te veel in het oog valt. Men ziet slechts, boven op de mof, een insnijding in het bont welke met een „zip“-sluiting gesloten wordt. Zoodat wie, op koude dagen, zoo'n mof met zich meedraagt, het anders onafscheidelijke taschje thuis kan laten.

THÉRÈSE.

Potten, pannen, ketels en alle keukengerei worden steeds prachtig helder door even gebruik te maken van

VIM

Een product der Sunlight Zeep Fabrieken





De strandrit van de motorclub „Haarlem." Zondag j.l. organiseerde genoemde motorclub wederom een rit op het strand tusschen Bloemendaal en Zandvoort. Onze fotograaf kielde de deelnemers aan den start.

SPORT VAN ZONDAG

De resultaten der Amsterdamsche clubs zijn Zondag over het algemeen niet gunstig geweest. Ongeveer even druilerig als deze eerste December-Zondag was, stonden 's middags de gezichten van het grootste deel der Amsterdamsche voetbalenthousiasten. Slechts in de Indische buurt heerschte vreugde alom. En terecht, want Zeeburgia had revanche genomen op de in den aanvang van het seizoen tegen D.E.C. geleden nederlaag. Natuurlijk was dit op zichzelf reeds een reden om in vreugde te geraken, doch deze kon nog aanmerkelijk worden verhoogd door het feit, dat voor Zeeburgia ineens weer het kampioenszonnetje is gaan schijnen. Eigenlijk is de achterstand nog slechts twee puntjes groot. Wie zegt, dat D.E.C. dien voorsprong niet kan verspelen? De whites hebben in de wetenschap dat zij het kunnen halen een grooten moreelen steun. Na Bloemendaal, waar de victorie begon, is er in het witte kamp geen enkel punt meer verloren geraakt.

In het Stadion houdt het vertoonde voetbal zoo ongeveer gelijken tred met de belangstelling, behalve natuurlijk wanneer het Nederlandsche elftal speelt. Zondag verdronken een handvol menschen in den regen en in de ruimte van het groote steenen gebouw. Zoo tusschen dat verdrinken door kregen zij gelegenheid om Blauw Wit en 't Gooi in actie te zien aan een partijtje voetbal, dat met „eerste klasse" ongetwijfeld iets te hoog was aangeslagen. Tot overmaat van ramp verloren de zebra's en waar de rasechte blauw-witters ditmaal natuurlijk verreweg het grootste deel van de kleine menigte rond de lijnen vormde, daalde de stemming hier ver beneden het nulpunt. Blauw Wit is door deze

Z.F.C. door V.U.C. in Den Haag geklopt. — Spelmoment voor het doel der Zaandammers.

nederlaag tot onder het midden gezakt, doch kan zich troosten met de wetenschap, dat er nog altijd kampioenskans is.

Ajax zag zich in Dordt tien minuten voor het einde

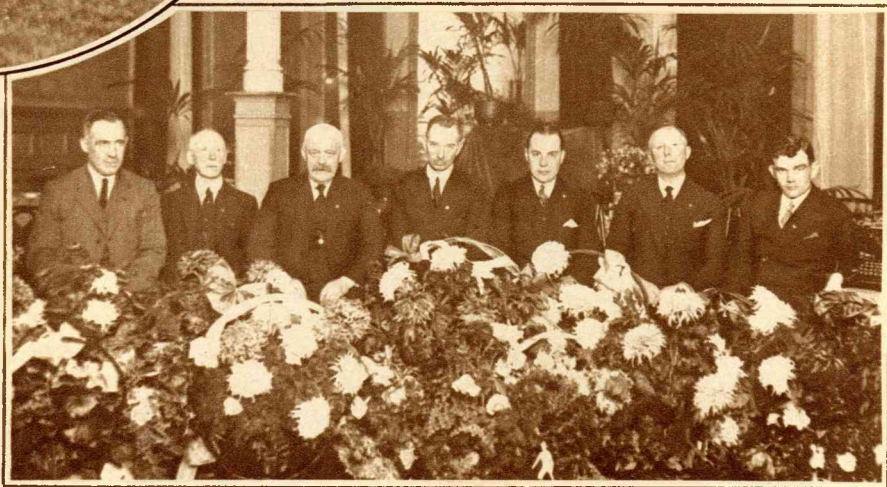


door een strafschoep de overwinning ontgaan. Ajax staat nu eenmaal bovenaan en men verwacht dan altijd het beste. Van een tegenvaller zullen wij echter maar niet spreken, gezien ook in deze afdeeling elke uitslag vooraf een zeer lastig op te lossen raadsetje is.

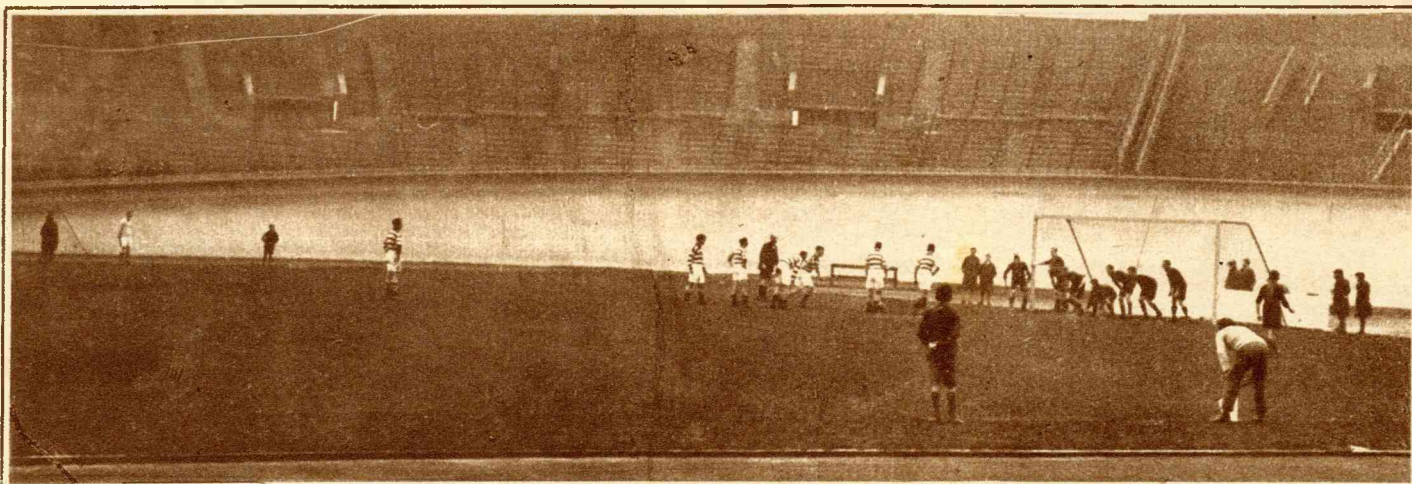
Over den wedstrijd D.E.C.—Zeeburgia zeiden wij reeds een en ander. Voor de D.E.C.'ers is het resultaat een groote tegenvaller geworden. Intusschen is de kans niet minder groot geworden, dat in deze afdeeling een Amsterdamsche tweede



Gees v. d. Meulen. Het werk van onzen nationalen doelverdediger is gedurende den laatsten tijd nogal aan critiek onderhevig geweest. Inderdaad scheen zijn keepen niet meer van de superklasse. Zondag tegen E.D.O. verdedigde de H.F.C.-er zijn doel echter weer op schier onnavolgbare wijze. Een aardig snapshot van den nationalen doelman, dat getuigt van rust doch eveneens van paraatheid.



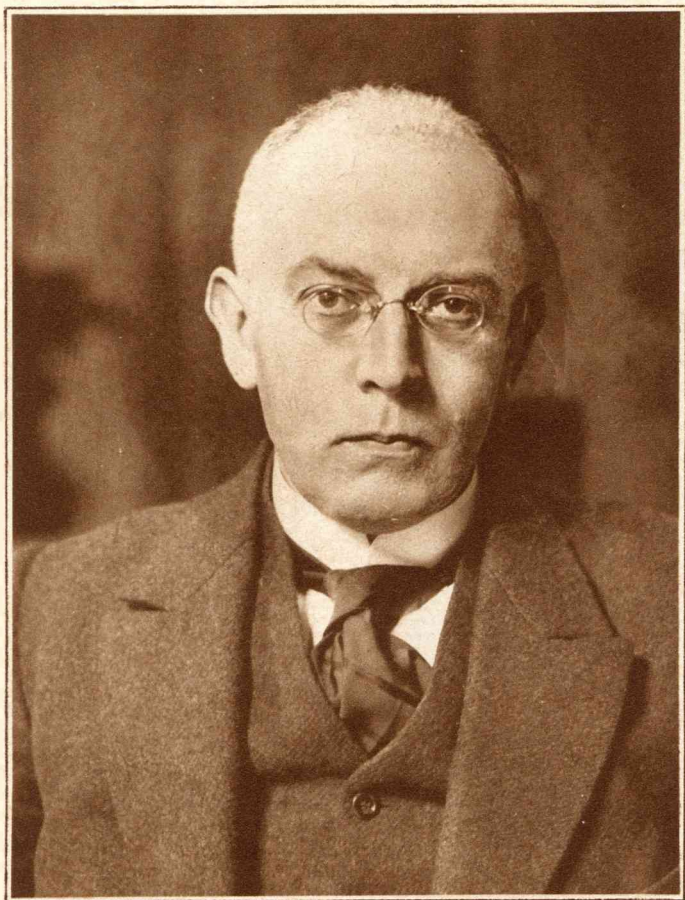
Het Zilveren Jubileum van den Amsterdamschen Volksvoetbalbond. De receptie in café De Pool. V.l.n.r. de bestuursleden G. Wilden, Joh. Holtkamp, H. v. Heuze, G. Barends, Jac. Holst, W. F. v. d. Lee en J. H. Sweering.



Een troosteloze aanblik bood Zondag het Stadion bij den wedstrijd Blauw Wit—Gooi. Onze fotograaf had zich schijnbaar ook al verdacht opgesteld, althans voor het verkrijgen van duidelijke spelmomenten is fotografeeren van zoo'n grooten afstand niet de manier. Maar in elk geval werd nu iets aparts verkregen. Het is een moment voor het doel van 't Gooi bij een vrijen trap, waaruit niet ineens gedoelpunt mag worden.

klasser voor promotiewedstrijden in aanmerking komt.

Van de overige clubs kwam slechts A.F.C. in het veld. De reeds verloren van B.F.C. met 3—1. De positie der A.F.C.'ers geeft nu toch werkelijk reden tot bezorgdheid. B.F.C. was een club, welke ook in de knel zat. In dergelijke gevallen tellen de puntjes dubbel.



Zaterdagavond is overleden Mr. J. Slingenberg, in leven vice-president van de Arrondissements-rechtbank alhier.

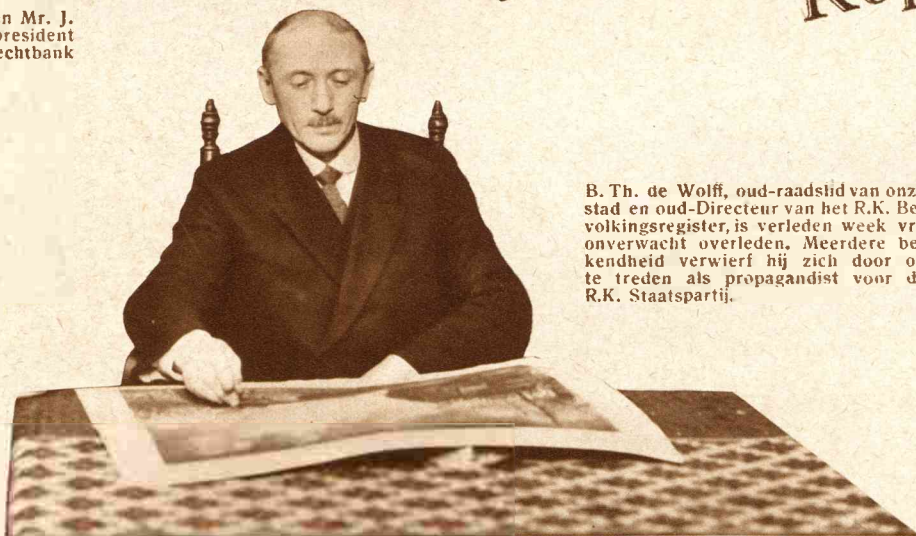


28 Nov. vierde het echtpaar Ruscaa-Henders zijn 40-jarig huwelijksfeest. Een foto van het jubilerende paar.

Op 72-jarigen leeftijd is dezer dagen overleden de heer A. G. Schoemaker, de bekende bode van de burgemeesterskamer. Ruim 40 jaren was hij aan het Stadhuis verbonden geweest, waarbij hij een 5-tal burgemeesters gediend heeft. Hierbij een foto van den overledene.

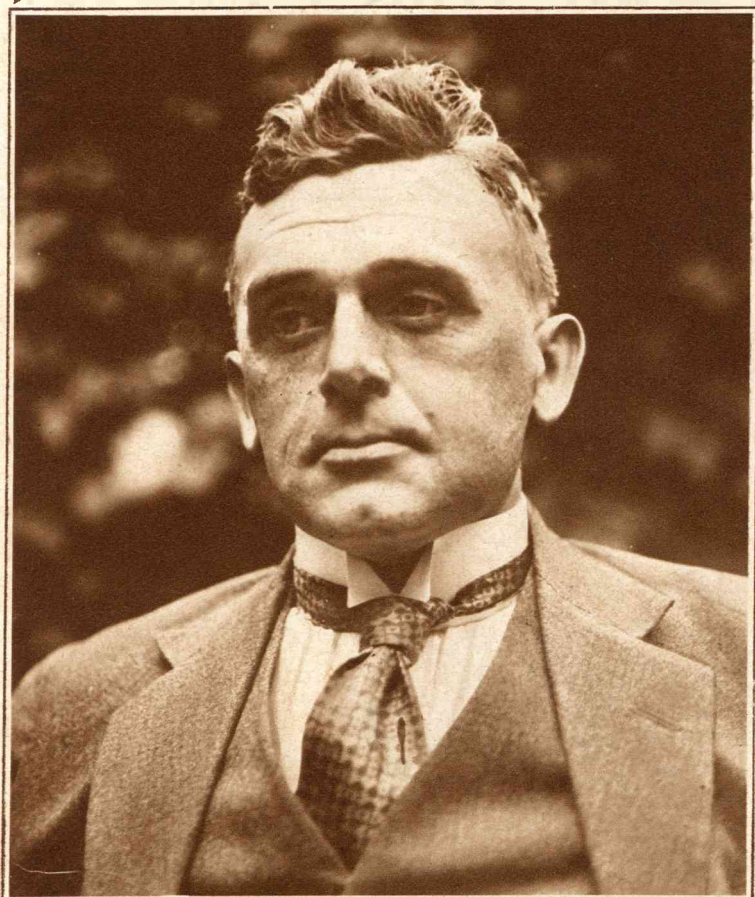


Een pagina Amsterdamsche Koppen



B. Th. de Wolff, oud-raadslid van onze stad en oud-Directeur van het R.K. Bevolkingsregister, is verleden week vrij onverwacht overleden. Meerdere bekendheid verwierf hij zich door op te treden als propagandist voor de R.K. Staatspartij.

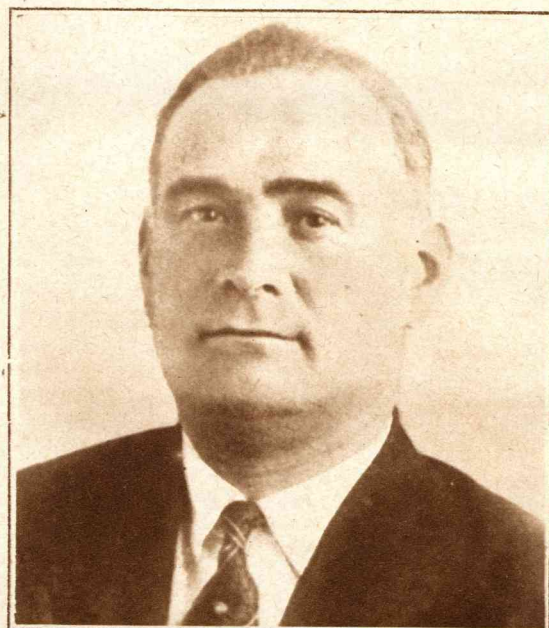
In de vacature ontstaan door het overlijden van wethouder Von Frijtag Drabbe, werd door den Gemeenteraad benoemd Mr. G. Kropman.



Door een misverstand werd in ons vorig nummer een verkeerde foto geplaatst bij de vermelding van het 40-jarig jubileum van den heer Jacob Kleile in dienst bij de firma Dieperink & Co. als steendrukker. Hierboven geven we nu de juiste foto van den jubilaris.



2 December j.l. herdacht de heer G. Molenaar den dag waarop hij vóór 40 jaar in dienst trad bij de Haagsche pakschuit alhier. De Ned. Binnen-Beurtvaart schonk hem bij deze gelegenheid een herinnerings-medaille. Een foto van den jubilaris.



De heer G. Blanchard vierde 1 Dec. zijn 25-jarig jubilé als 1e Hoboïst aan het Concertgebouw-orkest.





DE THEEMS BUITEN HAAR OEVERS GETREDEN — Een teekenende opname van de overstroming in het uitgestrekte stroomgebied van deze belangrijke Engelsche rivier.



OVERSTROOMINGEN DOOR DEN HOOGEN WATERSTAND — In het Engelsche plaatsje Tamerion zijn verscheidene straten door den buitengewoon hoozen stand van het rivierwater overstromd. Ofschoon door deze onaangename gebeurtenis vele ongemakken ontstaan zijn voor het verkeer, wist een kleine jongen dit euvel op te lossen door in een tobbe over het waterlak te gaan dobberen.

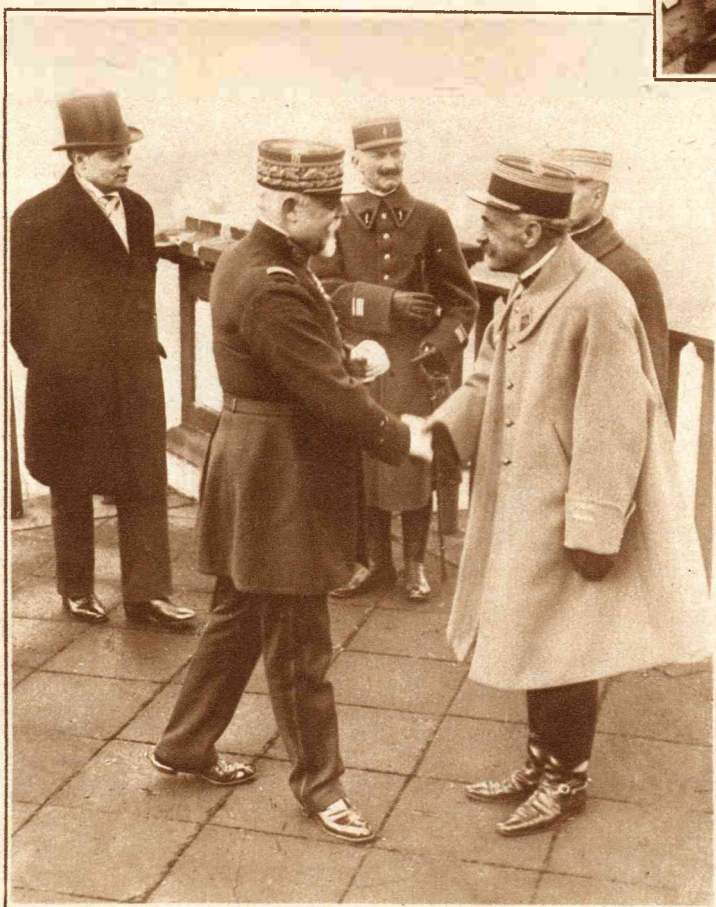
OVER DE GRENZEN



De ontruiming van het bezette gebied gaat geleidelijk haar gang. Thans is ook Koblenz, de Duitse vestingstad aan de samenvloeiing van Rijn en Moezel, Zaterdag j.l. ontruimd. Op deze foto ziet men de troepen van het 152e Infanterie-regiment via de Rijnbrug Koblenz doorgoed den rugtoekeren.

Een afscheid — Bij de ontruiming van den Ehrenbreitstein, de befaamde vesting bij Koblenz, nam de Fransche commando-generaal Thevenain (links) hartelijk afscheid van zijn officieren.

EIGENAARDIG GEBRUIK BIJ HET OVERLIJDEN VAN EEN GRIEKSCHEN PATRIARCH. In Griekenland pleegt men na den dood van den patriarch den doode nog een drietal dagen in vol ornaat, in een stoel gezeten, ter vereering uit te stellen. De Grieken gaan dan gewoonlijk de hand kussen als bewijs van eerbied voor den grooten doode, van welke uitzonderlijke gewoonte we hier een foto plaatsen.





De generale repetitie voor het bal.



De gevierde filmdiva Hanni Weise

schrijft over TAKY: „Ik gebruik altijd TAKY en ben door de nieuwe samenstelling van het preparaat, dat ik zoo juist ontvangen heb, verrast. TAKY is nu heerlijk geparfumeerd, droogt niet meer in en doet de haartjes dadelijk verdwijnen. Wij, film- en tooneelspeelsters, beschouwen TAKY als een weldaad en kunnen het onzen collega's ten zeerste aanbevelen." TAKY is totaal onschadelijk, komt klaar voor het gebruik uit de tube en werkt, op de huid gebracht, binnen 10 minuten. TAKY 1929 is op een aangename wijze geparfumeerd en overtreft alles wat tot nu toe op dit gebied bestond.

De groote tube kost slechts fl. 1.—

Indien bij Uw leverancier niet verkrijgbaar, schrijft dan aan de Importeurs KUYPERS & Co., Amsterdam.

TAKY

**Onze Gratis-
Ongelukken-
Verzekering**

Wij vestigen nogmaals de aandacht onzer lezers op onze verzekering. Vele bladen verzekeren hun lezers tegen ongelukken, hun overkomen in spoor of tram, wat natuurlijk maar zelden voorkomt! De abonne's van ons blad zijn verzekerd tegen alle ongelukken, die hun kunnen overkomen, en dat tegen hooge bedragen, gaande tot

2000 Gulden

bij algeheele, levenslange invaliditeit. — Bij dood wordt den nabestaanden

600 Gulden

uitgekeerd, terwijl mindere bedragen worden betaald bij kleinere ongevallen. Onze polis-voorwaarden kennen slechts enkele weinige uitzonderingen!

ZENITH
**ACCURAASTST
LOOPEND HORLOGE**

BIJ JUWELIERS EN HORLOGERS VERKRIJGBAAR

MIJNHARDT'S
Hoofdpijn tabletten 30 en 60c
Laxeer tabletten 60c
Zenuw tabletten 75c
Staal tabletten 90c
Maag tabletten 75c
Bij Apoth en Drogisten

VRAAGT EEN ADRES
van een zieken of eenzamen Nederlander aan den heer J. P. C. Meeuwse, Vlietstraat 2 te Amsterdam (Zuid), om daarheen geregeld uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden. Strooken worden dan toegezonden.

BLOEMBOLLEN

5 Hyac., 25 Vr. tulpen, 25 Darwin Tulpen, 25 Trosnarcissen, 25 enk. Narcissen, 25 Anemonen, 25 sneeuwkl., 50 Ranonkels, 35 Ster van Bethlehem (dit is iets extra's) Plantaanw., en een rose Astilba gratis. Deze coll. voor slechts / 2.50

WALRAVEN DE JONG
Bloemisten Hillegom

Oorsuizen
en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.
S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

overwerkte zenuwen
kalmeeren en worden gesterkt door
Mijnhardt's zenuwtabletten
Buisje 75ct. Bij Apoth en Drogisten.

